

1927 m.

Nr. 8.

Rugsėjo mėnesio intencija.

Šv. Tėvo paskirta ir palaiminta.

**Kad visi pripažintų ir rodytų priderančią
pagarbą ir klusumą Dievui, Bažnyčiai,
tėvams ir šlaipjau vyresniesiems.**

Kada, kada, bet mūsų laikais šis klausimas, tur
būt, ar nebus visų opiausias. Mes kiekvieną dieną
matome, kaip mažai tėvai gerbiami ir nenoromis jų
klausoma; kaip valstybės įsakymai be atodairos lau-
žoma; kaip net paties Dievo didenybė ir Jo valdžia
pajuokiam! Tik pažiūrėkime.

**Tėvų
gerbimas.** Reikia atsiminti, kad tėvų gerbimas
tai nėra mados dalykas, kuri šiandien
yra, o rytoj gali jos nebūti, arba persi-
keisti į kitą madą. Nel Tėvų gerbimas
ir jų klausymas turi būti laikomas ir tai iš daugelio
atžvilgių.

1. Tėvai užima garbingą vietą, kadangi per juos yra teikiama žmonėms gyvybė. Garbė mūsų tėveliams, kad juos Dievas panaudoja tokiam garbingam darbui, kaip žmonių giminės palaikymas! Kaip gali negerbti savo tėvų, jeigu turi savo kūną ir savo kraują iš jų kūno ir kraujo. Kaip galima nemylėti pav. savo motinos, jei ji tiek daug skausmo dėl tavęs iškentėjo, jau nekalbant apie valandas tavo atėjimo į šį pasaulį, bet ir toliau iki tavo užaugimo, ant rankų išnešiojo. Ji per naktis nemigo, kiekvienas tavo judėjimas, dejavimas, verkšlenimas vertė ją vidurnaktį keltis, kad paklausus: ar ko neskauda, ar nenorįs valgyti ir t. t. Visa tai atsiminęs, ar drįstum dabar įžeisti savo motinėles širdį, o įžeidęs jos neatsiprašytum?!

Panašiai reikia gerbti ir tėvelis. Juk kiek kartų jis gal paskutinį kąsnį atidavė savo vaikams, pats by kuo pasitenkindamas, kad tik jiems galėtų išrūpinti geresnę ateitį, išmokyti kokio amato arba išleisti į mokslus. Taigi jau pats prigimties balsas šaukte šaukia: mylėk ir gerbk savo tėvelius.

2. Viešpats Dievas tąjį prigimties balsą dargi patvirtino ir net įsakymu padarė. Štai jis: „Gerbk savo tėvą ir motiną“. Taigi kas tyčiomis neklauso savo gimdytojų, tasai priešinasi pačiam dangaus ir žemės Sutvėrėjui. Del to ir nusikalsta šiam Dievo įsakymui visi, kurie savo tėvų nekenčia, nori, kad jie greičiau numirtų, užgaulioja jų širdį, juos žodžiais į akis ar už akių niekina, jiems pavydi geresnio daiktelio paduoti, bet lyg primeta, kas nuo visų atieka, arba panašiais būdais juos kankina. Daugybės pavyzdžių rodo, kas laukia už neklausymą tėvų. Senasis Įstatymas mums aiškiai skelbia, kas atsitiko su Nojaus sūnum Kamu, kuris tik pasijuokė iš tėvo ir buvo prakeiktas jis ir visa jo giminė. O vyriausiojo kunigo Heli sūnūs: Ofni ir Pineas žuvo nuo pilistinių rankos, nes buvo neklausę savo tėvo ir per daug išnaudojo žmones (Reg. 2, 13—14). Dovido sūnus Absalonas žuvo nuo Joabo rankos, kai jo plaukai užkliuvo už medžio (2 Reg. 18, 14, nes ir jis pakėlė maištą prieš savo tėvą. Štai kokius žodžius randame šv. Rašte: „Kas keikia savo tėvą ar motiną, mirtimi tenumiršta“ (2 Moz. 21, 17) arba: „Prakeiktas, kas savo tėvo ir motinos negerbia, o visa tauta te pasako: tegul jam taip būva.“ (5 Moz. 27, 16). Kiti žodžiai: „Kvailas žmogus, kuris niekina savo motiną“ (Patarl. 15, 20). „Kas savo tėvą užgauna ir savo motiną veja, tas niekšas ir nelaimingas žmogus“ (Pat. 19, 26). „Dievas nori, kad vaikai gerbtų savo tėvą ir motiną ir patvirtina motinos valdžią ant vaikų“ (Syr. 3, 3). „Kas Dievo bljo, gerbią savo tėvus ir tarnauja jiems kaip savo viešpačiams, kurie jį pagimdė“ (Syr. 3, 9). Dar galima būtų paduoti daug kitų šv. Rašto vietų, kad įsitikinęs, kokia yra svarbi vaikų pareiga rodyti savo pagarbą tėvams. Tačiau visų geriausiai tas pareigas parodė brangiausias mūsų Išganytojas, kuris visą Nazareto gyvenimą buvo jiems klusnus. Jėzus per tuos išties 30 metų mielai klausė šv. Juozapo ir savo Nekalčiausios Motinos nurodymų; greitai vykino jų visus įsakymus ir tai bei jokio atsikaltinėjimo,—nors Jis būdamas Dievu kiekvieną darbą daug geriau suprato, negu šv. Juozapas. Panašūs turi būti santykiai tarpų ir samdininkų link savo darbdavių.

Klausymas
kitų Dievo
įsakymų.

Jeigu tėvai reikia gerbti ir mylėti, tai be abejo Dievo ir Bažnyčios valdžia turi būti dar labiau aukštinama ir branginama. Dievas yra mūsų Sutvėrėjas ir Laikytojas. Be Jo mes negalime nė žingsnio žengti. Jis yra aukščiausias Įstatimdavys. Jis padarė, kad saulė mums šviečia, kad žemė duoda maisto, kad ugnis mus šildo, kad vanduo mus girdo, kad oras laiko mūsų kvėpavimą. Jis yra mūsų Tėvas, kuris prižadėjo niekados neapleisti savo vaikelių, nors ir visas pasaulis juos apleistų. Jis geresnis už kiekvieną motiną ir tėvą. Šv. Rašte štai ką randame parašyta: „Jeigu sūnus prašytų tėvo duonos, neįau paduotų jam akmenį? Arba jei prašytų žuvies, argi paduotų jam žaltį? Jei tat jūs, būdami pikti, mokate duoti savo vaikams gerų davinų, kaip gi daug labiau jūsų Tėvas, kurs yra danguje duos gėrybių tiems, kurie jį meldžia.“ (Mat. 7, 9.): „Ar gali motina apleisti savo kūdikį o kad ji ir apleistų, Dievas neapleis“

Dievą reikia gerbti, nors Jis kartais gal ir baudžia, nes Jis ne kam kitam baudžia, kaip tik mums pataisyti. Todėl ir teisingai sakė tas išmintingasai skausmo vyras Jobas Senajame Įstatyme: „Aš Jame viltį padėjau, nors Jis mane ir užmuštų“ (Job. 13, 15).

O pagaliau ir pats žmogus ne kitam tikslui sutvertas, kaip tik tam, kad jis pažintų Dievą Jį mylėtų, garbintų, Jam tarnautų, ir po mirties su Juo amžinai gyventų.

Taigi ir labai nusideda visi tie, kurie neklauso Dievo įsakymų, juokiasi iš tikėjimo, savo protą stato aukščiau už Dievo išmintį ir t. t. Čia ateina ir visi nusidėjimai mintimi žodžiu ir darbu, kurie priešinasi ypač pirmajam ir antrajam Dievo įsakymui. Kaip bus baisu susitikti su gyvuoju Dievu, jei žmogus savo gyvenime niekino Jo švenčiausią Vardą! Jeigu jau nemaža bausmė yra dedama už įžeidimą aukštai pastatyto asmens, tai ką jau ir besakyti apie įžeidimą To, prleš Kurį net angelai puola ant veido ir be paliovos šaukia: „Šventas, Šventas, Šventas Viešpats Dievas galybių, pilnas yra dangus ir žemė Jo garbės“ (Izaijas 6, 3).

Bažnyčios
gerbimas.

Kristus pasakė: „Kas jus niekina mane niekina, o kas mane niekina, niekina tą, kurs mane siuntė.“ (Luk. 10, 16) Bažnyčią mes turime gerbti, nes per ją tik galime išsigelbėti. Ji yra mūsų geriausio motina, nes ir ji mumis rūpinasi nuo pat mūsų užgimimo. Ji suteikė mums krikštą, ir padarė Dievo vaikeliais, išgelbėdama iš piktosios dvasios vergijos. Kat. Bažnyčios kunigai vėliau ruošė prie išpažinties ir teikė mums visų brangiausią Sakramentą, būtent tikrąjį Kūną ir Kraują mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus. Ji teikia mums malones užaugus ir net mirties valandoje mūsų neapleidžia, bet savo sakramentais stiprina mus paskutinei kelionei ir suteikia tėvišką palaiminimą amžinam gyvenimui. Kada mes galėsime jai už tai atsidėkoti? Del to klausykime jos taip pat ištikimai, kaip ir paties Dievo.

Šv. Ignacas net pabrėžia, jog „su Katalikų Bažnyčia reikia sutikti net ten, kur mums rodytųsi balta, o Bažnyčia nusprendžia, kad tai juoda, nes per Kat. Bažnyčią kalba ne kitas Dievas,

kaip tik Tas, Kuris davė ir dešimt Dievo įsakymų*. Todėl ir milijonai šventųjų nesigailejo net savo kraujo pralieti, prisipažindami, kad jie yra tikri Katalikų Bažnyčios sūnūs. Čia paduosiu pal. Andriejaus Bobolės Jėzaus Draugijos kunigo, žodžius, kuris beveik visą Lietuvą perėjo, skelbdamas šv. Evangeliją, kol pagaliau 1657 metais jis buvo sykiu su kitu lietuviu žiauriai kazokų nukankintas. Mirdamas jis pasakė: „Aš tikiu ir išpažįstu, kad vienas yra Dievas taip lygiai ir viena Katalikų Bažnyčia ir tik vienas katalikų tikėjimas yra tikras, kurį apreiškė Jėzus Kristus ir per apaštalus paskelbė. Apaštalų ir daugybės kankinių pavyzdžių kenčiu ir mirštu už šį tikėjimą ir Bažnyčią“.

Štai, juk ir pačiais paskutiniaisiais laikais toki Japonijos katalikai per ištisus tris šimtmečius mirė ant kryžių, buvo deginami ant laužų, arba žuvo nuo kitų įvairiausių kankinimų. O ar ne pirmųjų krikščionių persekiojimai ir dabar siaučia Kynuose ir kruviname Meksikos bolševikų rojuje? Ir kokia nepaprasta kankinių drąsa liepsnoja tų katalikų širdyse! Koks jų prisirišimas prie Katalikų Bažnyčios! Kokia nuostabi ištikimybė savo Vado ir Karaliaus-Kristaus mokslui! Koki tad bailiai ir „silpno tikėjimo“ žmonės mes būtume, jeigu perdaug greitai pamirštume ir apleistume savo šv. tikėjimo pareigas!

Taigi nusideda prieš Bažnyčią visi tie, kurie nepildo Bažnyčios įsakymų, neina šv. dienomis mišių ir pamokslų klausyti, pasninkų nelaiko, niekina Bažnyčios tarnus ir tikinčiuosius.

Valdžios gerbimas.

Žmonės iš prigimties, t. y. Dievo sutvarkymu, turi gyventi bendru gyvenimu. Be kito pagalbos žmogus neapsieina nė vienos dienos. Tam reikalinga tvarka, kuri įvyksta tam tikros valdžios pagalba. Valdžia rūpinasi viešais žmonių reikalais ir jų būvio pagerinimu. Aišku, kad tokios valdžios reikia klausyti, kadangi tai remiasi žmogaus prigimtimi ir Dievo įsakymais. Taigi reikia valdžią gerbti, nežiūrint koki žmonės joje bus, nes žmonės yra tik vykdingieji, o ne išradėjai valdžios. Geriausiai tai nusako šv. Paulius laiške į Romėnus. Jis sako: „Kiekvienas tepasiduoda aukštesniosioms vyresnybėms; nes nėra valdžios, kaip tik iš Dievo; kurios gi yra, jos Dievo įstatytos. Taigi kas priešinasi valdžiai, tas priešinasi Dievo sutvarkymui. Kurie priešinasi, patys sau pelnosi pasmerkimą“ (Rom. 13, 1—2). Aiškesnių žodžių, rodos, negali būti. Del to ir telsėtos valdžios reikia klausyti „nes ji Dievo tarnaitė tavo labui“ (ten pat) ir jai pavesta yra leisti ir saugoti valstybės įstatymus, prižiūrėti, kad piliečiai juos pildytų. Jei kas nepildo, o gal ir griauja valstybės ramybę, tą valdžia gali bausti. Štai ką rašo šv. Paulius tam pačiam laiške: „Jei darai pikta, bijok, nes ji nevelti neišoja kalaviją. Ji (valdžia) juk Dievo tarnaitė, keršytoja rūstybei parodyti tam, kas daro pikta. Taigi yra jums reikalo pasiduoti ne tik dėl rūstybės, bet ir dėl sąžinės. Taigi ir mokesčius mokate. Taigi atiduokite visiems, ką esate kalti: kam mokesť — mokesť, kam muitą — muitą, kam baimę — baimę, kam pagarbą — pagarbą“ (Rom. 13, 4—7). O Kristus ar ne tą patį pasakė, kai Jam atnešė parodyti pinigą: „Atiduokite, kas cesoriaus cesoriui, kas Dievo Dievui“ (Mat. 22, 21).

Išvada aiški, kad valdžią turime gerbti jos klausyti nežiūrint, kokla ta valdžia bus, by tik ji nesipriešina Dievo ir Bažnyčios įstatymams, nes jeigu verstų daryti tai, kas yra priešinga Dievui ir Bažnyčiai, tai tuomet aišku, kad reikia „daugiau klausyti Dievo, o ne žmonių“ (Ap, Darb. 5, 29). Ir tiktai tokiais atvejais Kat. Bažnyčios Ganytojai su šv. Jono Krikštytojo drąsa griežtai pasmerkia tokius valdovų darbus, o kiekvienas ištikimas Kristaus sekėjas yra pasi-

Šv. Petras Kanizijus primena pasaulio galiūnams jų prilevos.

ryžes, kaip ir kiekvienas Japonijos, Kynijos ar Meksikos katalikas, verčiau raišas, be rankos arba be akies patekti į dangaus karalystę, negu leis amžinai nužudyti savo sielą.

Šv. Tėvas laimina šią intenciją ir prašo, kad tikintieji melstūsi per rugsėjo mėnesį, kad Dievo, Bažnyčios, tėvų, vyresniųjų ir teisėta valstybės valdžia būtų gerbiama ir branginama.

T. J. B.

Mintys mąstymui.

1. „Sakau tau: tu esi uola, ir ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią ir pragaro vartai jos nenugalės“ (Mat. 16, 18).
2. „Kiekviena karalystė, kuri pati su savim nesutinka neišliks.“ (Mat. 12, 25).
3. Žiūrėkite, kaip jie tarp savęs mylisi“ — taip kalbėdavo stabmeldžiai apie pirmuosius krikščionis.

Šv. Juozapas iš Kopertino.

1603 — 1663 m.

Rugsėjo 18 d. — Mėnesio Globėjas.

Šio šventojo gimtinė randasi gražiojoje Italijoje, netoli Neapolio. Tai buvo visiškai neturtingų tėvų sūnus. Nuolatiniai vargų vargeliai lydėjo šventąjį nuo pačios kūdikystės dienų. Vos tik patigėjęs, jis turėjo savo darbu uždirbti sau ir saviškiams kasdieninės duonos kąsnį. Iki 17 metų tat ir darbavosi Juozapas savo gimtinėje, atlikdamas kurpiaus darbus. Ir tai buvo nepaprastas kurpiusl.. Mat jau nuo pat maženėlės jo pamaldūs tėvai įdėgė ir į kilnią savo vaikelio širdį tą didžiąsą brangenybę, kurį atstojo jam visus pasaulio turtus, — būtent gilų tikėjimą ir didelį pamaldumą į Kristų Švenč. Sakramente. Ir sužavėjo išganytojas to kilnaus jaunuolio širdį!..—Juozapas pajunta savyje didelį patraukimą stoti į vienuolyną. To troškimo vedinas jis kreipiasi į kapucinų vienuolyną. Įstoja. Bet neilgam. Dėliai sveikatos silpnumo turėjo netrukus iš čia vėl ištotti, kol tėvų pranciškonų vienuolių iš gailestingumo sutiko jį priglauti. Jam buvo čia skirlami patys žemiausieji patarnavimai. Šventasis visa tai atliko su nepaprastu džiaugsmu, pavesdamas visus savo darbus Dievo garbei. Kiekvieną laisvesnę valandėlę jis pašvėsdavo maldai ir atgailos darbams. Greitu laiku jis atkreipė į save visų dėmesį savo nepaprastomis dorybėmis. Išėjęs rinkti išmaldų vienuolynui, jįsai savo šventu elgesiu daugiau sielų patraukdavo prie Dievo, negu išmaldų parnešdavo vienuolynui.

Vyresnieji, pastebėję nuostabų brolio Juozapo pamaldumą ir jo didelį sugebėjimą traukti sielas prie Kristaus, pagaliau po ilgų bandymų ir svyravimų nutarė jį šventinti į kunigus. Nuo to laiko jis tarytum visiškai suaugo su Švenč. Sakramento paslaptimi. Išsisas valandas jis iškliūpodavo ir išbudėdavo bažnyčioje. Nepaprastas džiaugsmas ir kitų malonių gausybė pripildydavo jo sielą. Daugelis stebuklingų nuotykių plačiai išgarsino jo šventumą, nors jis pats norėjo būti visiškai nežinomus. Tą nepaprastą meilę prie Išganytojo jis žadino ir kituose, ragindamas visus eiti kuo dažniausiai prie Švenč. Sakramento. Šventasis nuolat mėgdavo kartoti, jog toje sieloje, kurioje dažnai lankosi Kristus,—ten piktoji dvasia negali ilgai išsilaikyti; ir laikui bėgant Dievas

visiškai nugali piktosios dvasios pastangas, nes prieš Dievo malonę nė piktoji dvasia negali atsispirti su savo pinklėmis.

Šventasis mirė 1663 metais. Bet jojo šventas gyvenimas rodo ir kiekvienam M. A. nariui Lietuvoje, jog ir mūsų kiekvienas gali pasiekti kur kas didesnio šventumo, jei tik ir mes pasiryšime dažniau artintis prie mūsų Vado ir Atpirkėjo Švenč. Sakramente. „Artinkitės į Dievą ir Jis artinsis į jus“. (Jok. 4. 8.).

J. P.

Nurimk, varguoli!

Palaimints tas, kieno širdyje
Dažnai, It tėviškas kvieslys,
Aplanko rūpesčių kelyje
Kūrėjo meilės spindulys.
Aplanko. Sužiba tamsose,
Kur dvasią stengiasi apjuost,
Kuomet nuliūdusi varguoe,
Jinai neranda kam paguost.
Tad eina kartais, nors dvejoja,
Ar Viešpats sielą nuramins?
Ar irklą, pamestą audroje,
Į rankas vėliai sugrąžins?

Kentėk! Aš stiprinsiu paguoda,
Jei tu pamirsi tik Mane,
Nors ir į kapą žengsi juoda,
Aš neapleisiu tavęs, nei

Bet vos prilenkia prieš altorių
Kovoj nuvargintus kelius,
Vos atsidus sunkiau maldoje,
Tuoj Ausis Dieviška pajus.
Ir štai, su šypsena paguodos
Jau skuba Viešpats prie sielos,
Ima į glėbį, glosto, rodos,
Ir klauso vargstančio šnekos.
—Nurimk, vargdien!,—Kristus sako
—Kol Aš su tavim, būk ramus!
Nors tau erškėčiai dygs ant tako
Ir skaudžiai kojos smeigs spyglius,

Sielos Aidai.

Viltis.

(Vertimas).

Širdie, jau pasikliauk Tvėrėju,
Drašos kančioj! Argi ne Jis
Kare tav stiprino, turėjo,
Per dūmus vesdam ir ugnis?
Kieno taip paslaptinga ranka
Mirties kovoj vis buvo prie irklų,
Granatas tramdė ji patrankų
Ir šimtus trupino durklų?
Kas mano širdį apšarvojo,
Neleido laisvės pažabot
Audroj, bade, varguos, pavojuos
Kad nuo negandų nesiūbuot?
Kas traukė vis nuo pat jaunatės
Į gerą paslapčia mane,
Išgelbėjo, kad skendo gatvės

Bešėlstančiam aistrų tvane?
Tai Jis,—aukštų minčių šaltinis,
Vermė Jis visako gražaus,
Jis gillas mintis yr gaminęs
Ir viską siuntęs iš viršaus!..
O kaipgi daug Jo yr' malonių!
Bet jų gražiausia yr' užvis:—
Pasilgimas dangaus klonių...
Kada gi akys juos išvys?
Kadagi tie krantai Tėvynės
Dangaus grožybe nuramins
Troškimą meilės begalinės?
Kada gi irti kūnas ims,
Ir amžiai prasidės aukštiniai?...
Inčiūra.

Meilės įstatymas.

„Duok man Tavo meilės, o Dieve, ir to man pakanka“. Šv. Ignacas.

„Vieną kartą prisiartinio prie Jėzaus pariziejai, ir vienas jų, įstatymo mokytojas, Jį paklausė gundydamas: „Mokytojau, koks didžiausias įsakymas įstatyme? Jėzus jam tarė: Mylėsi Viešpatį savo Dievą visa savo širdimi, visa savo siela ir visa savo mintimi. Tai didžiausias ir pirmasis įsakymas. Antras gi į jį panašus: Mylėsi savo artimą kaip pats save. Šitiedviem įstatymais remiasi visas įstatymas ir pranašai.“ (Mat. 22, 35—40).

Veidmainiams, kurie nori Jėzų gundyti geisdami ištraukti iš Jo burnos koki nors įtartiną žodį, Išganytojas rodo vien melą ir gerumą: kalba apie meilės įstatymą, kurį Jis vadina didžiausiu.

Del kogi reikia mylėti Dievą?

Del to, kad Dievas yra tėvas, o tėvą juk reikia mylėti. Dievas yra būtinas, amžinas, tobuliausias; begalinis gėris ir grožis; visas šventumas ir išmintis, Jame yra viskas, ko tik mes galime geisti. Del to Jam pridera visa meilė kuria tik gali degti širdis. Pats Dievas negali mus žmones atleisti nuo Jam priderančios meilės rodymo.

Dievą reikia mylėti ir del to, kad meilė yra didžiausia priemonė tobulybei atsiekti. „Caritas est vinculum perfectionis, — meilė yra tobulybės ryšys“ sako šv. Paulius. Nes kas myli, visumet stengiasi pildyti Dievo valią: myli tą, ką myli Dievas; neapkenčia to, ko neapkenčia Dievas, ir tokiu būdu jis laiko visą įstatymą.

Reikia mylėti Dievą, nes toje meilėje randamas visokis gėris. Joje randamas pilnas petenkinimas visų širdies troškimų. „Duok man Tavo meilės, o Dieve“, sakydavo šv. Ignacas, „ir to man pakanka“.

Žmogus be Dievo meilės negali gyventi taip, kaip privalo, nes jam trūksta išminties ir supratimo. „Išmintingesis yra prastas kaimietis, kurs myli Dievą“, sako „Kristaus Sekimo“ autorius, už išpuikusį mokslinčių, kurs pats saveu žmiršęs, žvaigždžių takus tyrinėja.“ Ir iš tikrųjų, su visais mokslais galima būti nelaimingu, bet kas myli Dievą, tas nepažįsta nelaimės.

Dievo nemylint yra papildoma trejopa nuodėmė: paniekos nuodėmė, nes Dievas ir Jo tobulybės yra vertos didžiausios meilės, didesnės už visą sutvėrimą; neteisybės nuodėmė, nes žmogus jei nemyli Kūrėjo, tai ima mylėti Jo kūrinį, nes be meilės jis gyventi negali. Tokiu būdu žmogus palieka begalinę Gerybę ir prisiriša prie niekniekių, palieka brangenybės ir išsirenka tuštybes, labiau pamėgsta gerumo ir gražumo dalelytes, kurlas Dievas yra davęs kūriniams, (sutvėrimams), negu Dievą — begalinį gražumą ir gerumą; kiekvienas gali suprasti, kad tai yra visiškai neteisinga. Pagaliau nedėkingumo nuodėmė, nes viską esame gavę iš Dievo, nieko iš kūrinų. Iš pasaulio mes esame gavę vien tik tą truputį gero, kurį Dievas jam yra davęs. Iš Dievo laukiame amžino laimingo gyvenimo, iš kūrinų vien tik to, kas mums yra reikalinga šioje žemėje, bet ir to negalime gauti be Dievo padė-

jimo. Dievas mums vien gera daro, pasaulis gi dažnai mus ir apgauna: pažada laimę — duoda gi skausmus, kančias, mirtį.

— O Dieve! Teisingumas reikalauja, kad mes Tave mylėtume visa mūsų širdžių meile! „Mylėk ir daryk, ką tik nori! — Ama et fac quod vis!“ sako šv. Augustinas.

Kaip reikia pasilikti ir augti Dievo meilėje?

Reikia kiek galint vengti ir kasdienių lengvų nuodėmių, nes jos, nors būtų ir labai mažos, visgi atšaldo mūsų širdį susilpnina Dievo meilę, sumažina Jo malonę ir užkerta kelią kitoms Dievo malonėms.

Dievas skelbia pasauliui savo įsakymus.

Reikia nuolatos budėti ir saugoti patį save, kad širdis neprisirištų prie žemiškų dalykų. Dievo meilė ir sutvėrimo meilė yra du nesusitaikomu dalyku. Mums patiems reikia išsiriškinti vieną iš tuodviejų meilių. Talgi turime būti labai atsargūs, nes žmogus iš prigimties yra palinkęs į blogą ir labai lengvai gali palikti Dievą — savo Tvėrėją ir prisirišti prie žemės tvarinių. Dievo meilė yra pilna saldybės, pasaulio gi meilė visumet turi savyje kartybės. Mintis: „myliu Dievą ir aš Jo esu mylimas“ suramina žmogų visose gyvenimo sunkenybėse; o pasaulio dalykų meilė mažai ką tesuramina, — ji dažniausiai yra net didžiausių sunkumų pradžia.

Reikia leisti mūsų širdžiai labai mylėti, visada didžiai trokšti, kad ji nuolatos degtų ta dieviška ugnimi. Visą, ką tik darome, turime daryti iš meilės, be jokios kitos intencijos, nes ir už truputėlį vandens duoto iš mellės Dievas atlygina. Vieną sykį kažn kas paklausė šv. Pranciškaus Saleziečio: „Kaip galima augti Dievo meilėje?“ — „Mylint,“ atsakė šventasis. „Kaip skaityti išmokstame skaitydami, rašyti rašydami, taip ir mylėti Dievą išmokstame mylėdami, tai yra dažnai pakartojant dieną ir naktį į Jį meilės atodūsius.“ Kiekvienas darbelis padarytas iš meilės, kiekvienas minties pakėlimas prie Dievo yra lyg sausa malka įmesta ugnin: ji padaugina meilės karštį, sušildo, didina mūsų širdies liepsną.

Reikia pažinti savo sielos stovį: nuolatos glintis į savo vidurinį gyvenimą, pažūrėti, ar mūsų veikimas ir jausmai vien iš jos ištrykšta. Po tokio apsvarstymo reikia stengtis sukelti širdyje troškimą vis didesnės Dievo meilės. Tai galima atlikti šventadieniais esant bažnyčioje prieš Jėzų Švenčiausiam Sakramente, sukėlus tikėjimo, vilties, meilės ir gallesčio jausmus. Pasiskirti kokį nors, kad ir visai menką praktišką pasiryžimą, pasižadėjimą, melsti Dievo malonės ir padėjimo jį išlaikyti. Jei į metus sugebėtumėme pataisyti tik vieną trūkumą, kurs trukdo mūsų vienybę su Dievu, trumpu laiku taptumėme šventaisiais.

Reikia melstis.

Be maldos mes nieko negalime. Todėl ir kalbėkime dažnai mūsų Viešpačiui.

— Mano Dieve, noriu panaikinti visa tai, kas tik manyje yra grynai žmogiška ir nesutinka su Tavo šventa valia. Noriu, kad Tavo mellė mane valdytų ir mane vestų be jokio atsižvelgimo į mano sugadintos prigimties prieštaravimus. Noriu viską daryti vien iš meilės; noriu būti tvirtas bei patvarus meilėje ir klausyti vien jos malonaus dangiško įkvėpimo.

— O Dangaus Tėvo Žodil! Tu per tris dešimtis metų sunkiai dirbai ir liejai prakaitą, atidavei savo kraują ir savo gyvybę, nleko nesigailėjai, kad tik žmonės Tave mylėtų, nes didžiausias meilės ženklas yra noras kitiems šį tą duoti — dovanoti, atleisti. Bet kaip menkai esi žmonių mylimas! Prie žemės prisirišę žmonės Tave nesupranta, nežino, kas yra meilė, nemoka ja naudotis. O Dievel! Ištrauk mane iš tų nelaimingųjų tarp! Matau kokių kvailybių ir aš pats esu papildęs mano gyvenime. Jėzau pasigailėk manęs! Aš tau paaukoju šią nedėkingąją širdį, nedėkingą, bet apgailestaujančią savo nedėkingumus. Didžiai gailiuos, o Viešpatie, jog menkai vertinau tavo meilę. Nuo šiol pasižadu Tave mylėti visomis mano jėgomis. Mano siela, kaip tu gali nemylėti tavo Dievo, kurs tave sutvėrė ir atpirko ir dėl tavo meilės nuo devyniolikos amžių pasilieka mūsų tarpe it kalinys tamsiame altoriaus namelyje? Jis nori būti arti tavęs, nori būti tavo draugu, tavo stiprybe, tavo maistu. O Jėzau aš nenoriu mirti be didžios Tavo meilės. Tave myliu, Viešpatie, myliu labiausiai už viską. Tu man duodi meilės troškimą, duok man ir pačią meilę, kad, Tave mylėjęs žemėje, galėčiau amžinai Tave mylėti ir danguje. G.

Vargingas gyvenimėlis.

Skiriame mūsų ligonims.

Šviesus, dailiai išpuoštas kambarys... Jis skirtas svečiams. Prieš kelias savaites čia buvo ligoninė. Į ją įėjęs, kiekvienas būtų nustebęs, pamatęs čia, lovoj skausmuose gulincią jauną mergaitę, išblyškusią, suliesėjusią, įdubusiomis akimis ir rankose laikančią ražančių; tačiau ligonei pakėlus akis ir pažvelgus į įėjusį tuoj buvo galima pastebėti, koks širdingumas, kokia meilė ir koks draugiškumas slepiasi jaunoj ligonės krūtinėj.

Jau ištisi metal praėjo, kai jaunoji Marytė atsigulė į šį ligos patalą ir kantriai laukė palengvėl besitartinančios mirties. Jau nuo pat jaunų dienų ji ėmė sirgti; o išgijimo vilties nebuvo. O kokia šauni ji buvo prieš tą ligą! Tai buvo tikra šeimynos saulutė. Rodos ji būtų buvus pats vikrumas, linksmumas ir širdingumas; žaisti su visais mėgo; pažuokauti, kitą pralinksminti ji buvo pirmutinė. Be to ji gerai ir uoliai mokinosi, buvo klusni ir mandagi. Ir dabar štai—išsyk atsivertė visai kitas jos gyvenimo lakštas: ta jaunoji namų saulutė jau aptemo, nebešvietė; mergaitė nutilo, ir nieko kito nebeįveikė daryti, kaip tik vartyti knygų paveikslėlius ir žiūrėti iš lovos pro langą į mėlyną dangų ir į apylinkes...

Baisi buvo pirmoji liga. Marytė mastydavo: „O, kad aš kada nors vėl pagyčiau!..“

Malonu ir puiku būdavo, kada jos motina atėjusi su ja meldavosi. Ligonė ir mėgdavo melstis. Kitiems einant į bažnyčią, ji liedavo karčias ašaras, kad ir ji negali drauge su jais nueiti pas savo mylimąjį išganytoją.

Galop atėjo diena, ana skaudi diena, kada ji išgirdo apie išga-stingą savo gyvenimo likimą — „Nebepagysil“ O kaip baisul! Reįškia, laukti besitartinančios mirties. O kas gi norėtų tokio likimo?! Išgirdusi tai, skausmo prislėgta Marytė kietai suspaudė ražančiaus kryželį, ašarų upeliais pasruvo, patvino jos žydriosios akelės ir krisdamos žemyn plovė ražančiaus karolėlius. Bet to dar negana. Mergelės kryžius dar labiau pasunkėjo. Prie senosios ligos atėjo dar akių liga.

Be to jos slaugytojai ir giminės nerodė jai ypatingos meilės. Netrukus ir jos geroji motutė pasimirė; jai teko apleisti gimtinę ir gyventi čia pas puseserę. Tačiau ir iš tos giminaitės lūpų būdavo galima išgirsti toki žodžiai:

— Tiesa, aš ją myllu, bet dažniau eiti į jos kambarėlį negaliu. Mano sveikata tikrai sumenkėty, nes ten oras — baisus. Jei būčiau žinojus, kad jos liga tokia baisi, aš tikrai nebūčiau prižadėjus, amžiną atilsį ligonės motinai, jos nesiųsti į kitus namus.

Vis delto ligonė dar nebuvo jau taip visiškai apleista. Gydytojas vis ateidavo ir rūpindavosi bent jos skausmų palengvinimu. Taip pat ir jos slaugytoja stengdavosi jai šiuo tuo padėti. Bet kaip vargšė ligonė, be pagalbos ir paguodos ji liko vienui viena, ir taip per ištisas dienas ir naktis. Dažnai būdavo galima girdėti naktimis ją verkiant.

Paguodą ir suraminimą ji rasdavo vien bučiuodama ražančiaus kryželį ir pradėdama melstis. Taip pamažėl ražančius liko artimiausiuoju mergelės draugu ir visukuo — skausmų lengvintuju ir guodėju. Ligonė jo, rodos, nė iš rankų nebeišleisdavo. Čia ji mokinosi nusižeminimo, nes šimtais syk kalbėdavo: „ne kaip man patinka, bet kaip Tau“. Čia ji mokinosi saldžios, didelės skaisčios meilės, kuri viską neša, į viską tiki visame turi viltį ir viską nukenčia, — mellės, kuri it ugnis iš širdies veržiasi ir viską, kas yra aplinkui, apšviečia, sušildo ir uždega.

Iš jaunos širdies kartais vėl pasipildavo vaitojimų srovės, nes ji taip vienui viena ir kitiems be jokios naudos čia turį gulėti. Bet šv. ražančius ir čia ją nuramindavo. „Šitai aš Viešpaties tarnaitė“ nuramindavo apaštalavimu apimtą širdelę. Ir taip per dienų dienas, valandų valandas ji ėjo aukštuosius maldos mokslus, bemaštydama apie ražančiaus paslaptis. Atėjęs rasi ją vis besimeldžiant. Aš manau, kad ji meldžiasi visą dieną, tarė jos slaugytoja ražančius, rodos, nė valandėlės iš jos rankų neiškrinta.

Ir tikrai! Meldėsi ligonė daug ir už visus. Laiko turėjo ir kitko juk veikti negalėjo. Melsdavosi ir tada, kai skausmų nuvarginta mirtinai gulėjo lovoj, melsdavosi, jei jos vargšas, silpnas kūnelis skausmuose virpėdavo. Valandėlėse, kai skausmai šiek tiek sumažėdavo, o tokių valandelių skaičius kaskart vis rečiau pasitaikydavo, ir tamsiose kančių valandose, kurios — priešingai vis augo, minėdavo Marijos vardą ir maštydavo apie šventąsias tikėjimo paslaptis. Ir taip per kiauras valandas, ražančius neišpuolė jai iš rankų; rankose jį laikė, net tada kai šalta mirties šmėkla palietė jos nukamuotą kūnelį. Su šv. ražančium draugavosi, su juo ir mirė ramybėje po sunkios ilgos ligos jame ir buvo išaukštinta.

*

*

Ir štai atėjo ana ligonės išaukštinimo naktis. Tyku ir ramu buvo mirties kambarėly. Pro lango uždangalų plyšelį į kambarėlį įsiveržė mėnulio šviesa, jo išblyškę spinduliai ėmė lyg žaisti ant ramaus velionės veidelio. Tuose spinduliuose staiga suspindėjo kita šviesa! Juose pasirodė Dievo angelas... Jis palietė numirėlės ranką. Ši atbudo. Nušėbusi, didelėmis akimis pažvelgė į žibantį angelą.

— Eikime, — prabilo angelas, — eikime, nesibijok! Dabar mes eisime pas Dievulį...

Ir išskrido abu į žvaigždžių kraštus.

— Tačiau aš prisibijau, — tarė nedrąsiai mergaitė — pasauly aš nieko Dievui nenuveikiau; o pirmiau būdavau nedrąsi ir labai nekantri.

— Tai niekis — atsakė šypsodamas angelas, — Dievas yra geras!

Štai jau ir atskrido jie prie dangaus prieangio durų. Angelas paklabeno ir tos durys tuojau atsivėrė. Marytė pasijuto bestovinti lyg kokiame dideliame kambaryje. Apsidairiusi, iš tolo ji pamatė artinantis kažn kokią aukštą poną. Angelų būriai ją lydėjo, neaprašoma skaisstybė ją siantė. Marytė puolė ant kelių ir rankomis, užsidengė sau akis.

Tada šalia jos pasigirdo malonus balsas:

— Na, o ką tu atnešei Dievuliui?

— Aš nieko netūriau, atsakė ji drebančia širdimi.

— Bet duok man, ką tu ten turi rankose, — tęsė tas pat malonus balsas. Mergelė nunarino nuo rankų ražančių ir nuleidusi akis padavė jį ponlai.

Tuo akimirkniu pasigirdo meilus skambėjimas. Ji pažvelgė aukštyr, ir štai — pamato, kaip Dangaus Motina savo rankose laikė jos ražančių, ir tada: — vienas perlas po kito ėmė lyg šokinėti maloniai skambėdami, tada nuo jų ėmė dygti rožės, gyvos rožės, jos kvepėjo ir žibėjo dangaus gražumu. Rožių skaičius augo ir augo. Galop viena nuo kitos atsileido ir šimtais puolė į žemę. Subėgo angelai, griebė rožes ir skrisdami po pasaulio kraštus jas ėmė barstyti. Marytė pažvelgė į apačią ir aiškiai pamatė, kaip angelai nuo ražančiaus atsiradusias rožes sodino įvairiose žemės vietose.

Vienos pateko į tikėjimo skelbėjų dirvą, į dirvą, kur dar stabmeldystė tebeviešpatauja, kitos ant jūrų ir marių, kur žmonės laivuose su mirtimi kovoja; kitos vėl atsirado ant altorių, kur auka Dievui atnašaujama, ir kunigų maldos pasidarė karštesnės.

Tomis rožėmis pasipuošė sakyklos, kur pamokslininkai Dievo žodį skelbė; jų kvapas pasaldino pamokslininko žodžius, jie liko meilūs, galingi ir palietė klausytojų širdis.

Taip pat ir prie karalysčių vartų sužėlė rožės. Per tuos vartus ėmė tankiau rodytis turtingųjų vežimai, kuriuose buvo vežamos išmaldos pavargėlliams ir elgetoms.

Jos sužydėjo prie vargo bakužių, ir ten išsiplėtė pamaldumo ir taikos kvapas. Kitos vėl pateko į tamsių kalėjimų rūsis, užtikdamos užsimasčiusį kalinį. Rožių kvapas suminkštino užkietėjusią jo širdį, jis sudrebėjo, nulenkė galvą, sunėrė rankas, ir po daug metų... pirmą sykį ėmė melstis į Dievą. Kitos puolė ant kelio, kur vyravo abejonės, įduodamos ten esantiems vilties ir džiaugsmo.

Marytė tik žiūrėjo ir stebėjosi.

— Kągi tai reiškia? — galop ji prabilo.

— Tai tavo maldų rožės. Bet žiūrėk, dar nė viena nepranyko, pasišiūrėk!

Ji pakėlė akis ir linksmi pažvelgė į Viešpaties Motinos veldą. Ji tebelaikė ražančių. Dabar auksinės ir sidabrinės rožės suaugo į gražų vainiką, kurį Dievo Motina uždėjo ant tos tyliosios kankinės galvos. Ji palietė mergelės drabužį, ir jis visas sužibėjo sniego baltumu.

— Na, dabar tu papuošta lyg jaunoji vestuvėms — tarė Marija, — stok, eikime nūn prie tavo Sužieduotinio...

Ir pasiėmus ją už rankos nuvedė į dangų. Viešpats sėdėjo soste, Jo žvilgsnis žerėjo nepaprasta meile ir, kreipdamasis į naują dangaus viešnią tarė:

— Alkau, tu mane papenėjai, troškau, o tu pagirdei, sirgau ir buvau nelaisvė, tu mane aplanki. Dabar eik čia, Mano Tėvo Palaimintoji!

Visi angelai ir šventieji pakėlė balsus ir per dangaus erdvę pasigirdo giesmė: „Šentas! Šventas! Šventas! Kas su ašaromis sėja, su džiaugsmu plaus; ėjo per pasaulį dūsaudami, bet melsdamies, dabar — linksmi — amžinai, nuliūdimoose sėjo sėklą, ją augino maldos, dėl to ir vaisius — šimteriopas.“

T. J. Beleckas S. J.

Jūs mane išgelbėjote.

Puikus birželio mėnuo. Saulė, užkopusi aukštai ant dangaus, linksmiai šviečia ir šypsodama beria savo ugninius spindulius, gaivindama jaunas žoleles ir žaliais lapais apsidengusius medžius. Šiltas pietų vėjelis švelniai glosto žemės veidą. Paukšteliai, sugrįžę iš tolimųjų pietų, įvairiais balseliais sveikino savo tėviškėlę.

Eglaičių Vitukas, baigęs mokslo metus, grįžta iš mokyklos. Namuose tėveliai, broliai ir seselės, laukia jo pasiilgę; mat, jau senai buvo matęsi su juo. Vitukas visuomet grįždavo namon linksmas ir patenkintas; jo veidas, spindys dailia šypsena, rodė meilę ir patsirūšimą prie tėvelių ir visų namiškių. Visuomet jis atveždavo lauktuvių: broliams ir seselėms gražių paveikslėlių, o tėveliams gražią knygutę pasiskaityti.

Šį kartą Vitukas grįžo kitoks. Jis buvo liūdnas, nusiminęs. Jo veide jau nesimatė to pirmąsčio gyvumo.

— Vituk, ar atvežei mums paveikslėlių? — klausia pribėgę vaikai, taip mes juos mėgstame.

— Kas iš tų paveikslėlių, kam jie reikalingi! — išdidžiai atsakė Vitukas.

— Vituk, kas tau yra, kodėl tu taip atsimainęs? Gal sergi, ar gal antriems metams pasilikai? — paklausė nustebug tėvas.

— Iš tiesų, kodėl tu taip nusiminęs? — ėmė vis labiau nerimauti motina.

— Aš sveikas esu ir antriems metams ne tik kad nepasilikau, bet nė pataisų negavau.

— Tai kas tau yra? — vėl klausė tėvas.

— Matai, tėveli, aš būdamas penktoje klasėje įstojau į vieną laisvų pažinčių moksleivių kuopą. Ten mes bendrai aiškinamės įvairius pasaulėžiūros klausimus, ir aš sužinojau: kad nėra jokio Dievo, jokio pomirtinio gyvenimo, ir kad žmogus neturi sielos. Del to aš jau neinu nei į bažnyčią, nei išpažinties — gyvenu laisvai niekieno nevaržomas!..

— Vituk, ir tu tiki tiems niekam? — paklausė smarkiai susijaudinęs tėvas.

— Tikrai taip, aš jau atmečiau visus tikėjimo monus ir noriu, kad ir tėvelis taip pat mestumei tikėjimą! — šaltai atsakė Vytautas ir trenkęs duris išėjo į lauką.

Tėvas ir motina, išgirdę tokius sūnaus žodžius, net suvirpėjo. Jie leido sūnų mokslan, kad išmokinus dorai krikščioniškai gyventi. O motina tikėjosi, kad Dievas gal būt padės, jų sūneliui net kunigėliu palikti. O dabar... jų sūnus bedievis! Tėvas pyko ir nerimo. Gi motina vien rankas laužė iš skausmo ir nežinojo, nė ką daryti, kokių būdu grąžinti mylimam sūneliui išplėštą tikėjimą.

— Motin ir jūs vaikai, melskimės prie Jėzaus Širdies! Juk Jis neatmeta nusidėjlių prašymo! — kalbėjo šiek tiek nurimęs tėvas, — aš gi be to stengsiuosi kaip nors įrodyti Vitui jo klaidas. Visa šeimynėlė susijaudino išgirdę tuos tėvo žodžius ir visų širdyse kilo tvirtas pasiryžimas gelbėti Vituką.

— Vituk, — tarė sykį tėvas sutikęs jį vieną sode, nors aš ir nesu mokytas, bet tik esu skaitęs daug gerų knygų ir laikraščių. Tad pa-

klausyk manęs kaip tėvo ir labiau pritrysio žmogaus. Tu žinai, kad aš tave myliu ir iš širdies linkiu gero. Atsižadėk savo manymo: kad nėra Dievo, nėra pomirtinio gyvenimo, kad žmogus neturi sielos. Taip juk negali būti. Juk mokinais istorijos, ir geriau už mane žinai, ar yra ten paminėta, nors viena tautelė, kuri netikėtų į Dievą į pomirtinį gyvenimą, nors tas jų tikėjimas bavo, žinoma, kitoks. Net ir laukinės tautelės savotiškai, tiki į kokį nors Dievą, Jį garbina ir Jam aukas aukoja. Tu gi, sūneli, su savo draugais kaž kokioje kuopoje ten nutarėte, kad nėra Dievo, nėra pomirtinio gyvenimo ir kad žmogus neturi sielos. Taip manydami, jūs prieštaraujate viso pasaulio tautų įsitikinimui, ir todėl klystate. Pagaliau, sūneli, mūsų tikėjimas nėra žmonių išgalvotas. Pats Dievas mums jį apreiškė ir duodamas įsakymus, nurodė keliuos, kuriais turime eiti, kad pasiekus laimingą amžinybę. Negana to, dargi pats Kristus, užsislėpęs Šv. Sakramente, pasilieka su mumis, kad mus šioje kelionėje Savo Švenčiausiu Kūnu maitintų.

Žydus, kuomet jieėjo į pažadėtąją žemę, Dievas maitino, siųsdamas iš dangaus maną, kad kelyje per dykumas nenumirtų. Mes gi taip pat einame į pažadėtąją — amžinos laimės žemę. Einame tame gyvenime, tarsi, per sausą grią, kame vargų ir pagundų kaitra mus degina, o badas smarkiai mus vargina, nes šis pasaulis neturi sielai kitokio maisto kaip tik kartybes. Matai, sūneli, kaip mus Jėzus Kristus numylėjo ir kaip Jis rūpinasi mumis čia žemėje.

— Tėveli, gal būt tai ir tiesa, bet kodelgi tikėjimas taip varžo žmogaus laisvę...—atsakė Vitukas tyliu balsu.

— Vituk, tu čia labai klysti. Tikėjimas laisvės nevaržo, bet priešingai—telkia. Laisvė gi yra ne tai, kad mes visoms savo užgaidoms pataikautumėm, bet tai, kad neduotumėm savo dvasios pavergti žemoms kūno užgaidoms ir norams. Laisvas yra ne tas, kurį norai valdo, bet tas, kuris pats savo norams viešpatauja. Kūnas tai yra tik įrankis, kuriuo veikia siela; atimk žmogui sielą—palieka tik nykstantis kūnas. Tai gi žmogus privalo duoti laisvę sielai, o ne tam gendančiam kūnui. Ir tu, sūneli, turėjai tą sielos laisvę, ir kol tik branginai tikėjimą, visada linksmas ir ramus grįždavai iš mokyklos ir tuo mus džiuginavai. Dabar gi grįžęs — skausmą sukėlei. Tu visą laiką esi nepatenkintas, menkniekiai tave žeidžia ir tau, kaip matosi, gyvenimas nemielas. Tu, sūneli, beieškodamas laisvės,—praradai ją. Likdamas bedieviu, pradėdi bedieviškai gyventi ir todėl savo sielą apkali tarytum kokiais geležiniais grandiniais, atimdamas jai laisvę. Vituk, dar kartą prašau, paklausyk manęs ir atsižadėk tų savo klaidingų manymų.

— Nežinau, tėveli, ar tai galėtų taip būti...—atsakė svyrudamas Vitukas.

— Sūneli, jei dar netiki, tai štai imk ir pats pasiskaityk, ką rašo mokyti žmonės apie tuos tikėjimo dalykus!—ir jam padavė visą pluoštą gerų kat. knygelių ir laikraščių, kuriuos buvo paskutiniais metais išsirašęs iš Kauno, arba buvo jam įdavęs kunigėlis, kada jis atvirai pasiskundė jam apie savo sūnų.

Vitukas, norėdamas bent šiek tiek nuraminti savo tėvelį pasiėmė tas knygas ir pasižadėjo jas paskaityti. Skaitė, skaitė, ir pats galvojo...

Ir nors sunku yra iš sielos išmesti įsisunkę netikėjimo nuodai, tačiau vis dėlto Dievo malonei padedant, Vituko siela pradėjo vis labiau giedrėti. Tėvų ir brolių bei sesučių malda į Švenč. J. Širdį pamažu, pamažu išgriovė jo visas sunkenybes...

*
 Buvo gražus sekmadienio rytas. Žmonės būriais skubėjo į bažny-
 čią. Senasis Eglaitis taip pat ragino namiškius skubėti rengtis.

— Skubėkime, nes jau dešimta valanda, laikas eiti!.. Manau ir tu, Vituk, šiandien nepasiliksi?

— Ne, tėveli, aš dar šiandien pasiliksiu namuose.

— Vituk, eik šiandien, nes gražus oras, kito gi tokio sekmadienio gali ir nebesulaukti,—kalbėjo susirūpinusi motina.

— Mes irgi eisime į bažnyčią. Eik Vituk su mumis—linksmai jį kvietė valkal.

— Gerai gerai... kad jau taip norite—eisiu, bet...

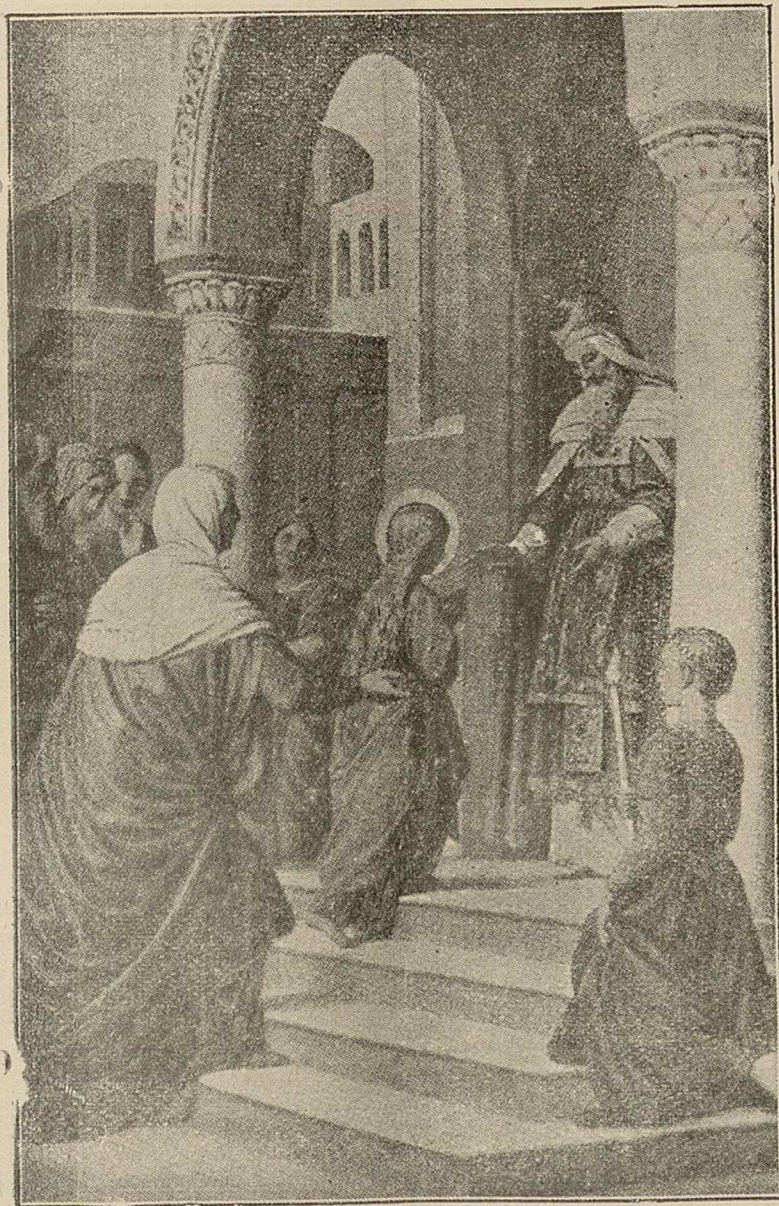
Pagaliau visa šeimynėlė iškeliavo į bažnyčią. Kelyje tėvas nesi-
 liovė įrodinėjęs katalikų mokslo tikrumą, pasakodamas: apie Kristų, Jo
 kančias ant kryžiaus, apie iš numirusių atsikėlimą ir t. t. Vėliau aiškino,
 kad laike Šventų Mišių, toji Kristaus kančia atsikartoja. Vitukas, visą
 laiką, ėjo susimąstęs lyg tuo norėdamas išreikšti savo abejojimą.

Taip besikalbėdami prisitartinio prie miestelio ir užgirdę varpo
 balsą skubėjo į bažnyčią. Laike pamaldų, visi žmonės, taip pat ir jo
 tėveliai, parpuolę ant kelių dievotai meldėsi. Mišlos, choro jausmingi
 balsai, žmonių pamaldumas, Vitukui padarė stebėtinai gaudų įspūdį.
 Savo širdyje jis jautė lyg koklį atmainą. Pasibaigus pamaldoms, smar-
 kliai susijaudinęs, išėjo iš bažnyčios ir nieko nelaukdamas skubėjo
 vienas namo. Jo tėveliai, dar karštai pasimeldę prie Švenčiausios Jėzaus
 Širdies, grįžo namon, vildamiesi, kad jų malda bus išklaudyta ir kad
 mylimas sūnus grįš prie Dievo. Ir neapsivylė. Gailiaširdis Viešpats
 išklauė jų karštų maldų. Įėjus jiems į kambarį, sūnus, pripuolęs prie
 jų, ašarodamas bučiavo jiems rankas, sakydamas:

— Brangūs tėveliai, nuoširdžiai dėkoju, kad mane išgelbėjote.
 Prašau, atleiskite man, kad jus taip įžeidžiau. Dabar tikrai suprantu,
 kad tai, ką tėvelis kalbėjai yra tiesa. Prižadu, kad, nuvažiavęs į mo-
 kyklą, daugiau nedalyvausiu netikinčiųjų draugų surinkimuose ir kitus
 draugus raginsiu saugotis tokių kuopų...

Žinome Šv. Rašte aprašytąjį tėvo džiaugsmą, sūnui elkvotojui
 sugrįžus į tėvo namus. Toks lygiai buvo ir šiuose namuose, kuomet
 Vitukas atsižadėjęs savo klaidos grįžo į tiesos kelią.

*
 Kaip baisūs yra blogi draugai ir bedieviškos organizacijos, kad
 net dorą vaikutį, kaip Vitukas, buvo išvedę iš gero keliol Tokių draugų
 ir draugijų reikėtų vengti kaip liūto, kuris ką tik sutinka puola ir drasko.
 Jeigu kas pakliūtų į jų nagus, teatsimena, kad savo jėgomis vargiai
 bepajėgs išsigelbėti. Todėl reikia šauktis Jėzaus. Jis gi neatmes mūsų
 maldų, jei su viltimi ir pasitikėjimu prašysime, ir išgelbės mus kaip
 Vituką nuo prazūties, nes Dievas pats sako: „Nenoriu nusidėjėlio mir-
 ties, bet laikiu, kad pasitaisyty“. (Ezech. 33. 13.) *Žvangutis.*

Nekalčiau šios Marijos gyvenimas Jeruzalės šventovėje

Jei nenumirsim, neatgysim.

Iš mano dienoraščio.

Kas nori atgyt dangul, pirma turi numirt žemei. Nieko purvina neįeina Danguos karalystėn. Viskas, kas perdėm kūniška, nesupranta dangiškų dalykų. Žmogaus siela yra dvasia, kuri veržte veržiasi į dvasių erdves. Bet kol kūnas ją laiko surakinęs, ji turi vargti kūno nelaisvėj. Kas nori savo sielą išvaduoti iš žemiškosios nelaisvės, turi pirma numirt kūnui, pasauliui ir visiems laikiniams dalykams. Tai nereiškia, būk mes privalom pirma laiko sau mirtį priartinti; tai būtų didžiausia piktadarybė, nes ne mes savo gyvybės viešpačiai, tik Tas, Kurio žinioj ir galioj yra visas pasaulis. Mes tik privalome numirt kūno blogiems polinkiams ir geiduliams, pasaulio pranykstantiems džiaugsmams ir nepastovioms linksmybėms ir padaryti savo sielą mūsų kūno viešpačiu.

„Kas laimi savo gyvybę, praras ją, ir kas dėl manęs prapuldytų savo gyvybę, ras ją“ (Mat. 10, 34). „Nes kas nori išgelbėti savo gyvybę, praras ją“ (Mat. 16, 25). „Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, jei kviečių grūdas nekris į žemę ir nebus apmiręs, jis pasilieka vienas; jeigu gi jis bus apmiręs, jis neša daug vaisiaus. Kas myli savo gyvybę, tas praras ją, ir kas nekenčia savo gyvybės šiame pasaulyje, išlaikys ją amžinajam gyvenimui“ (Jon. 12, 24–25). „Nes ką padėtų žmogul, jei jis laimėtų visą pasaulį, bet nustotų savo gyvybės?“ (Mork. 8, 36).

Arba tik atsiminkime Kristaus pasikalbėjimą su Nikodemu. Šitasai žydų vyresnysis dar ne visai buvo sau numiręs, nes drebėdamas ir bijodamas savo draugų nakčia atėjo pas Jėzų pasikalbėti. Jo siela jau nebetvėrė kūne, bet kūnas paskutinėmis galiomis ją laikė savo naguose. Jėzus ir Nikodemui sako: „Jei kas neatgims iš naujo, tas negalės matyti Dievo karalystės. Nikodemas Jo paklausė: Kaip gali žmogus gimti senas būdamas?.. Jėzus atsakė: Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau tau, jei kas neatgims iš vandens ir šventosios Dvasios, tas negalės įeiti į Dievo karalystę. Kas gimė iš kūno, tai yra kūnas, ir kas gimė iš Dvasios, yra Dvasia“ (Jon. 3, 3–6).

Dabar mums aiškūs ir šv. Pauliaus žodžiai: „Nes kas mirė, tas yra paliuosutas nuo nuodėmės. O jei mes numirėme su Kristumi, tai mes tikime, kad taip pat draug su Kristumi būsime gyvi. Mes žinome, kad Kristus, atsikėlęs iš numirusių, jau nebemiršta, mirtis daugiau ant jo nebeviešpatauja. Nes kad jis mirė dėl nuodėmės, tas mirė vieną kartą; kas gi yra gyvas, tai gyvas Dievui. Taip ir jūs laikykite save mirusiais nuodėmei, gyvais gi Dievui vienybėje su mūsų Viešpačiu Jėzumi Kristumi. Taigi, tegul nuodėmė nebeviešpatauja jūsų mirtingame kūne, taip kad jūs būtumėte paklusnūs jo geiduliams. Neleiskite nuodėmei naudotis savo nariais kaip netelsybės ginklais; patys pasiduo- kite Dievui kaippo atgaivintieji iš numirusių ir savo narius Dievui kaip teisybės ginklus. Nes nuodėmė nebeviešpatauja ant jūsų“ (Rom. 6, 2–14).

Štai žmogaus paveikslas, kurs numiršta sau pačiam. Jis laisvas nuo amžinos mirties, kurios prležastimi yra nuodėmė. Nerasi tokio

žmogaus, kurs norėtų amžinai žūti, ir tai dar amžinoms kančioms pasivesti. Tam priešinas kiekvieno žmogaus prigimtis, kuri siekia laimės, gėrio, grožio. Jei žmogus kartais bloga daro ir trokšta peiktina, tai jis gero priedanga taip elgias. Ir tą klaidingą gero šešėlį pakiša jam kūnai, pasaulis ir piktoji dvasia. Reikia tad nusikratyti tų sielos išganymo priešų. Tai padaroma numirimu laikui, kad laimėtų amžinastį.

Ir laikinoji visuomenės gerovė reikalauja, kad žmonės stengtųs kuo daugiausiai sau numirti. Žmonių sielos nesipeštų tarp savęs, nes joms nereikia nei garbės, nei turtų, nei žemiškų smagumų. Tik kūniškasis žmogus yra neprietelius savo artimui. Jis niekuomet nepatenkin-tas, nors ir pasaulį užgrobtų. Žmogaus kūniškosios akys nieku nepri-sotinamos. Verčiau joms numirti, o jų vietoj viešpatauja dvasia, kuri tenkinas. kiekvieni mažu, bet geru dalykėliu. *Byras.*

Tikėjimo reikšmė.

Tikėjimas sulaiko žmogų nuo blogo ir daro jį doru. Kaip saulė išsklaido nakties tamsumas, taip ir tikėjimas išblaško mūsų proto neaiš-kumus. Tikėjimas yra žmogui tuos, kuo yra saulė augalams, kuo yra oras žemės gyvūnams, vanduo upių žuvelėms. Ir kaip mūsų kūnas negali apsleiti be valgio, taip ir mūsų dvasia negali būti laiminga be tikėjimo. Tikrai tikroji Katalikų Bažnyčia teisingai išriša visas mūsų gyvenimo sunkenybes. Todėl mes ir privalome tą tikėjimą kuo labiau-siai platinti.

Pirmasis Bijūnas.

Aš visur Tave regiu.

*Leisk dangun akis pakelti,
Leisk, o Dieve, o Brangus —
Palkau aš savo kalbę,
Jau ne tas esu žmogus.*

*Tavo turtai neskaityti,
Tavo dovanos didžiasios,
Tu už ašarą mažytę
Prie savęs glaudi kalčiausius.*

*Ak, kokia graži gi žemė,
Kiek sauluzės spindulių,
Bet kur laimę žmonės semia?
Ak, žinau, žinau, regiu!*

*Prieš pasaulį visą, visą
Ir prieš verklančias žemes,
Tu Karallus, o, Didysai,
Tu Valdovas, dulkės — mes...*

*Tik prie Tavo švento sosto
Rimsta, glaudžiasi mūs širdys,
Prie Tavęs žmogus paguostas
Amžinybės žodį girdi.*

*Malonu man, kai po kojų
Pilna raizančių dagių —
Savo kančią Tau aukoju.
Nes visur Tave regiu.*

*Ar ilsejime, ar darbe,
Ar tarp džiaugsmo, tarp vargų,
Tau teduodu, Dieve, garbę,
Nes visur Tave regiu!*

Bern. Brazdžionis.

LEISKITE MAŽUTELIUS PRIE JĖZAUS!

Mylėkime tai, ką Jėzus myli!

Trys dalykai yra pasaulyje, kurie mus žavi savo nekaltumu,— tai nekaltos laukų gėlės, žydriojo padangėj mirgančios žvaigždės ir nekaltos kūdikio akutės. Tie dalykai traukė ir džiugino taip pat ir mūsų Išganytojo žvilgsnį. Juk, kaip gražiai Jis ne kartą, rodydamas savo mokiniams į liūliuojančius laukus, žaliuojančias Palestinos lankas,— primindavo jiems ir apie gražiąsias laukų lelijas. Ogi per ištisas naktis besimelsdamas kur lauke ant kalnelio, Kristus be abejo savo ašarotomis akimis ne sykį pažvelgdavo į žėrinčiuosius aukštybių žvaigždynus, ir ten pakėlęs aukštyn savo rankas tikrai maldavo savo danguje esantį Tėvą, kad ir šioje žemelėje atsirastų daug au tokia žvaigždžių nekaltų be spindinčių sielų, kurios labiau klausytų Išganytojo žodžių ir su didesniu pasitikėjimu glaustųsi prie Jojo meile liepsnojančios Širdies...

Ir jeigu jau nekaltieji gėlių žiedai ir meilus žvaigždžių mirgėjimas taip gaivino mūsų Atpirkėjo akis.— tai ką jau ir bekalbėti apie tas atviras nekaltųjų vaikučių sielas.. Ir mes jau gerai žinome, kaip širdingai Išganytojas kviesdavo prie savęs tuos mažutėlius, glausdavo juos prie savęs, glamonėdavo ir laimindavo. Ta pačia vaikučių meile liepsnoja ir dabar geroji mūsų Viešpaties Širdis!

Štai kodėl ir Pilies Kristaus paliktieji Pavaduotojai žemėje, Katalikų Bažnyčios popiežiai, gerai nujausdami Išganytojo troškimus, nė dabartiniais laikais nesilaikė raginę katalikų tėvus ir mokytojus siųsti mažutėlius prie Jėzaus. Taip, pavyzdžiui, didysis Švenč Jėzaus Širdies ir švenč. Eucharistijos apaštalas—Šventasis Tėvas Pijus X 1911 metais net atskiru dekretu žadino jau nuo septintų metų amžiaus paruošti ir leisti vaikučiams artintis prie Išganytojo, priimant Jį Šv. Komunijoje. Ir mums malonu yra šioje vietoje pastebėti, jog dabar katalikų pasaulyje (ypač tarp Airijos ir Olandijos katalikų) jau randasi šimtai tokių kat. šeiminų, kurios kiekvieną savaitę, o kartais net ir kasdien, sykiu su visais savo vaikučiais artinasi prie Dievo Stalo ir parsikviečia Kristų į savo širdis, į savo tarpą, leidžia Jam laiminti... O kas ir besuskaitys, kokių gausių malonių Jėzus jau yra suteikęs tokioms katalikų šeimynoms ir tiems šimtams ir tūkstančiams katalikų vaikučių, kurie tik, paklausę Išganytojo balso ir šv. Tėvo raginimų, su gilia meile ir kūdikišku pasitikėjimu artinasi prie Jojo altorių!..

Talgi šiuo straipsneliu įvesdami ir į kiekvieną „Žvaigždės“ numerį ypatingą vaikučių skyrelį, ir mes ryžtamės be paliovos skatinti visus mūsų tėvus ir šiaip jau geros valios žmones „leisti vaikučius prie Jėzaus ir nedrausti jiems, nes tokių yra dangaus Karalystė“.

Skaidu juk matyti, kaip pavasarį vysta ir juosta šalnų ar kirminų pakastas gėlės žiedelis. Dar skaudžiau yra žiūrėti į tas nekaltas Kris-

taus numylėtųjų vaikučių sielas, matant kaip jos, pačiame savo gyvenimo pavasarėlyje alksta ir kenčia toli nuo Kristaus ir pagaliau apleistos net miršta nuodėmės mirtimi! Argi mes neturėtume jiems padėti, gelbėti, pamokydami ir ragindami juos glaustis prie Kristaus Širdies? Juk to trokšta pats Išganytojas, prie to mus kviečia mūsų rūpestingoji Motina Bažnyčia to laukia iš mūsų ir visa tautos ir Tėvynės ateitis!

T. J. Pačys S. J.

Jaunutė Kristaus karžygė.

Sulig „Kath. Missionen“.

Tai atsitiko 1926 metais rugpiūčio 8 dieną Brazilijoje. Jūs jau būsite girdėję, jog daug žmonių, įvairių pažadėjimų suvilioti, keliauja ne tik iš Lietuvos, bet ir iš kitų valstybių į karštąjį Brazilijos kraštą Pietų Amerikoje. Ateivių čia laukia daugelis pavojų. Įvairaus plauko eretikai ir netikintieji visais būdais stengiasi juos įtraukti į savo pinksles. Ypač sunkus likimas sutinka Brazilijos didmiesčiuose šimtus Japonijos stambeldžių, kurie paskutiniu laiku pradėjo ypač gausiai plaukti iš savo ankštos tėvynės į didžiuosius Brazilijos plotus. Katalikai stengiasi jiems kiek galėdami padėti: šelpia apleistus stambeldžių vaikučius, renka juos į katalikų bažnyčias, moko katekizmo ir ruošia prie krikšto. Tokiu būdu pernai didžiajame San Paulo mieste Tėvų Jėzuitų bažnyčioje buvo pakrikštyta 50 tokių Japonijos vaikučių. Šiemet jau irgi 50, o dar visa eilė kitų stambeldžių vaikučių ruošiasi prie krikšto ir prie Pirmosios šv. Komunijos.

Ir ar jūs žinote, kas tuos mažus stambeldžiukus surenka į katalikų bažnyčias? — Ugi jaunos katalikų mergaitės, kurios tame San—Paulo mieste prie Tėvų Jėzuitų bažnyčios yra sudariusios „Eucharistijos (arba Švenč. Sakramento) Karžygių“ draugijėlę. Ir, ot, tos mažos „Eucharistijos karžygės“, pačios eidamos dažnai prie šv. Komunijos, taip pamilo Kristų, jog ir jos pasiryžo bent kiek pasidarbauti ir pasišvesti, kad ir kitus vaikučius patraukus prie Jėzaus. Todel jos ir mėlai pradėjo apaštalauti tų mažų ir apleistų japoniečių tarpe. Jos ėjo net į gatves ir sutikusios kur susirūpinusius Japonijos išeivius, kalbino ir kvietė juos leisti savo vaikučiams drauge su jais vaikščioti į katalikų bažnyčias katekizmo mokytus.

Bet ypatingo pasišventimo parodė šitame apaštalavimo darbe tarp mažų stambeldžių viena 12 metų mergaitė, vardu Lina Laprega. Ji yra dukterė vieno Brazilijos karininko. Kiekvieną sekmadienį po pietų Lina surinkdavo įai pažįstamus Japoniečių vaikučius iš gatvės, vadinamos Conde de Sarzedas ir vesdavo juos į katalikų bažnyčią. Ir jau bus ilgas laikas, kai ji šitą kllnią pareigą atlieka su didžiausiu sąžiningumu. Jau iš anksto ji džiaugėsi sykiu su savo draugėmis, kad ir jai Dievas padės išsaugoti bent mažą būrelį tų stambeldžių vaikučių nuo didmiesčio pavojų ir juos priartinti prie mylimojo Jėzaus.

Tik štai atėjo viena diena, kada jai reikėjo parodyti tikrą Kristaus išpažinėjų drąsą ir apginti savo auklėtinius nuo vylingų suvedžiotųjų. Tai buvo jau minėtoji perėitų metų rugpiūčio 8 diena.

Kaip kiekvieną šventadienį, taip ir šią dieną Lina atėjo sutartu laiku į Conde de Sarzedos gatvę pasiimti ten nuolat susirenkančiųjų vaikučių. Bet koks buvo Linos nustebimas, kada ji atvykusi į paprastą jų susirinkimo vietą, šį kartą nerado nė vieno savo globai pavesto vaikučio!.. Ji be galo tuo susirūpino ir tuoj ėmė klausinėti aplinkui, ar kas nežino, kame galėtų būti tie japoniečių vaikučiai. Ir ją visą net šalti širpuliai pakratė, išgirdus, jog dar tik prieš keletą minučių toje vietoje buvo su automobiliu sustojęs vienas metodistų (toki klaidatikiai) dvasiškis ir prispyręs tuos vaikučius drauge su juo važiuoti į metodistų bažnyčią.

San-Posto „Euhcaristijos Karžyglų“ būrelis. Lina randasi beveik pačiame viduryje su nuleistomis į priekį kasomis.

— Bet mes norime eiti į Tėvų Jėzuitų bažnyčią katekizmo mokytis! Ir dabar tik laukiame ateinant mūsų katekistės! — taip spyriavosi vaikučiai.

Tačiau metodistas gyrėsi, jog ir jis galis lygiai gerai katekizmo išmokyti.

— Bet katalikų kunigas mus ruošia prie šv. krikšto ir mes norime būt pakrikštyti!

— O, aš moku dar geriau vaikus krikštyti, negu katalikų kunigai! — kalbėjo tas klaidatikis ir reginte ragino draug su juo važiuoti. Vaikučiai noroms nenoroms turėjo sėsti į automobilį ir važiuoti su juo.

Lina net išbalė tų sužinojus. Blizgančios skausmo ašaros pradėjo riedėti per jos susirūpinusį veidėlį... Juk ji taip troško ir taip svajojo bent tuos japoniukus atvesti prie Kristaus!.. O štai dabar... jie pakliuvo į klaidatikių rankas!..

Bet laukti nebuvo galima. Greitai ji susiklausinėjo, kame randasi metodistų bažnyčia ir su karšta malda širdyje tekina pasileido bėgti į tą pusę, pasiryžusi žūt-būt atimti savo vaikučius iš tų suvedžiotųjų nagų!.. Ir taip ji bėgo apie du kilometrus, tik retkarčiais atsikvėpdama ties didžiausiomis miesto gatvėmis, kurlomis kaip paprastai taip ir šiandien užėdė dundėjo apie 50 000 automobilių!.. Iš viršaus kepinio karštoji Brazilijos saulė dar visu savo smarkumu. Nusišluosčiusi nuo savo paraudusių skruostų prakaito ir ašarų lašus, toji Eucharistijos karžygė vėl bėgo ir bėgo, kol pagaliau visa suvargusi ji atsідūrė ties metodistų bažnyčia. Ir nors iki to laiko Lina dar nė karto nebuvo paržengusi kitos bažnyčios slenkstį, kaip tik katalikų,—tačiau dabar ji drąsiai įėjo į tą klaidatikių šventyklą.

Bažnyčioje kaip tik buvo sakomas pamokslas. Žmonių daugybė buvo prisigrūdusi. Jų tarpe matėsi ir daug svetimžemių ateivių. Savo laimei vaikučių tarpe Lina tuoj pastebėjo ir savo nuslėmusius japoniečius. Greitai ji prisigrūdė prie jų ir sušuko:

— Vaikučiai! Bėkim iš čia! Greičiau!.. Greičiau!..

Žinoma, mažieji japoniečiai, vos tik pamatę savo mylimąją globėją, tuojau pašoko iš savo vietų ir visi nudžiugę su didžiausiu klinksmu pasileido prie jos... Pamokslininkas tai pamatęs net akis išvertė ir visas paraudonavęs iš pykčio sušuko:

— Kas tau yra, tu akiplėša! Greitai, kad tavęs čia nebūtų!.. Vaikai, nurimkite!..

Bet Lina nė kiek to nenusigando ir drąsiai jam pasakė:

— Aš išeisiu tik drauge su tais vaikučiais!

— O kam tau rūpi tie vaikai! Palik juos!..

— Kaip tai? Juk tai yra mano japoniečiai, kurluos aš kiekvieną sekmadienį veduosiu į katalikų bažnyčią!..

— Ką tu čia dar kalbi! Tuos vaikus aš pats čia atsivedžiau, ir jie čia pasiliks!..

— Tai netiesa! Tamsta man juos pavogei!—gynėsi ta mažutė drąsuolė ir nuolat kartojo: Aš iš čia neišeisiu be šių vaikučių!..

Bažnyčioje kilo didelis sumišimas. Atbėgo dar antras metodistų pamokslininkas ir norėjo su jėga išvesti mergaitę į gatvę. Bet vaikučiai įsikabinę į jos drabužius tvirtai laikėsi ir jos nepaleido. O Lina vis gynėsi ir šaukė:

Tai yra mano japoniečiai! Aš juos turiu vesti į katalikų bažnyčią.

Metodistų pamokslininkai, matydami geroju negalėsią jos atskratyti, išbėgę į gatvę pasišaukė policininką. Tas atėjo.

— Žiūrėk, Tamsta!—aiškino jam.—Koks tos mergaitės akiplėšiškumas. Be niekur nieko įsiveržla laike pamaldų ji į mūsų bažnyčią ir nori mums išvilioti visą būrį vaikų!..

— Tai yra mano vaikučiai, kurluos aš kiekvieną šventadienį vedu į Tėvų Jėzuitų bažnyčią. Ir štai jis man šiandien juos pagrobė!—gynėsi Lina.

Policininkas, ačiu Dievui, nepametė pusiausviros. Jis liepė visiems nurimti ir, kreipdamasis į mažuosius japoniečius, paklausė jų:

— Vaikal, ar jūs norite šičia pasilikti, ar eiti su šita mergaite?

— Mes eisime su Lina! Su mūsų gerąja Lina!—šaukė, lalėjo vienas už kito nudžlugę vaikučiai.

— Na, tai gerai! — trumpai tarė policininkas ir, kreipdamasis į Liną, pasakė: Mergaite, pasilmk tu juos su savimi!..

— Praleiskite juos!..

Ir visi tie mažutėliai Japonijos atelviai greitai apleido svetimąją bažnyčią. Jie dabar negalėjo nė atsidžiaugti savo ištikimąja globėja. O pati Lina giliai atsiduso ir, širdingai padėkojus gerajam Jėzui už suteiktąją pagalbą, pradėjo rūpintis, kaip čia greičiau parvesti tokį didelį vaikučių būrelį į toli esančią katalikų bažnyčią. Kelionė buvo gana sunki ir pavojinga; nes nuolat reikėjo eiti per plačias gatves, kuriose be paliovos dūzgė daugybė automobilių. Bet Lina paliepė vaikučiams susikabinti vieni kitiems už rankų ir neišsiskirti. O kada reikdavo pereiti skersai gatvę, tasyk ji iš tolo mosikuodavo ranka automobiliams, kad jie sustotų ir palauktų, kol ji su savo vaikučių būriu pereis. Tokiu būdu jie pagaliau visi sušilę ir sumurę atvyko į Tėvų Jėzuitų bažnyčią.

Katekizmo pamoka buvo jau senai prasiėdėjus. Tėvas Del Toro, kuris mokė vaikučius katekizmo, labai nustebo, pamatęs, kad tie japoniečiai taip vėlai atvyko į pamoką. Juk paprastai jie niekados nepasivėlindavo. Tik iš jų veidelių galėjai pastebėti jog jiems šiandien kas nors nepaprasta turėjo atsitikti. Bet Lina kaip tikra karžygė apie tai nieko nepasakė, nesigyrė. Ji tiktai pasiaušino, jog šiandien jai teko tuos vaikučius iš labai toli parsivesti. Ir vos tik vėliau iš pačių japoniečių Tėvui Del Tore pasisekė sužinoti visa tiesybė. Bet nė dabar nenorėjo ši kilni 12 metų mergaitė pasipasakoti apie savo nepaprastai drąsų žygį. Ji vien tik kartojo:

— Tėveli, juk aš padariau tik tai, ką būtų atlikę ir, kiekviena mergaitė, ar berniukas, kurie tik yra įsirašę į mūsų „Eucharistijos karžygių“ kuopelę!..

*

Tą kilnų apaštalavimo darbą atliko tik jauna Brazilijos mergaitė, kuri dažnai jungiasi su išganytoju pasislėpusiu Švenč. Sakramente. O kiek tokių pat kilnių Eucharistijos karžygių galėtų atsirasti ir mūsų vaikučių tarpe, jei tik iš tų kelių dešimtų tūkstančių Lietuvos berniukų ir mergaičių susirastų bent dalis, kurie pasiryžtų lygiai artintis prie Kristaus. Argi manote, kad išganytojas ir jų nepalaimintų?!

Du keliu.

*Didi yr' Dlevo karalystė
Ir nesuskatomi pulkal
Tokie, kurie nenori klysti
Kurie tikriausi Jo vaikal.*

*Bet dangel, daug dar nepažino
Jo švento žodžio, Jo tiesos
Ir maža kas išelti mėgina
Iš pražūtingoslos tamsos...*
Bern. Brazilionis.

APIE KATALIKŲ MISIJAS.

Kaip dabar išrodo Kynuose?

Katalikų Bažnyčiai Kynuose atėjo dabar gana sunkūs laikai. Jau bus 16 metų, kaip toje didžiulėje valstybėje siaučia nesiliaujantieji naminiai karai.

Šiaurinėje Kynijoje.

Šiaurinėje Kynijoje sukilėlių kareivių sudaro daugumoje įvairios plėšikų gaujos. Anot katalikų misijonierių pranešimais, tai „plėšimai, svetimų turto grobimas, žudynės ir gaisrai yra vienu mėgiamausiųjų tų kareivių darbu“. Taip, pavyzdžiui, rašo viena galestinčioji sesutė iš Kynijos, jog Tsi Sou-Mon apylinkė buvo tų kareivių visiškai sunaikinta, išdeginta. Katalikai misijonieriai ir jų globojamieji našlaičiai drauge su kitais vietos krikščionimis turėjo iš čia pabėgti į kalnus ir slapstyti. Frou Sou-Myn'e kareiviai nužudė vieną kat. kunigą ir daugybę krikščionių. Įžymesnieji nelaisviai yra dažnai baisiai kančiami ir reikalaujama iš jų, kad jie išsipirktų, arba pasakytų, kame yra jų pinigai. Kareiviai apipila nekartą savo aukas žibalu ir taip gyvus degina, reikalaudami įvairių prisipažinimų. Vis dėlto katalikų misijonieriai ir čia nekartą pastebi ypatingos Dievo Apvaizdos globos.

Pietų Kynuose.

Kur kas skaudesnių dalykų pasitaiko Pietinėje Kynijoje. Sukilėlių kareivija be paliovos kovoja su šiaurės kynais. Ji yra, tiesa, daug geriau sutvarkyta. Tik deja, Rusijos bolševikų pasėti neapykantos nuodai daugelį išmokė neapkęsti ir niekinti visa tai, kas išrodo svetimą, ne kynišką. Ir toji svetimtaučių neapykanta liečia ne tik paprastus kitų valstybių piliečius, bet ji yra dažnai nukreipiama ir prieš katalikų misijonierius, na, ir bendrai, prieš visus Kynijos krikščionis. Daugelis kat. misijonierių turėjo apleisti savo parapijas, kat. mokyklas, našlaičių prieglaudą, ligonines.

Daugelis pabėgusiųjų misijonierių pasakoja apie baisias žiaurenybes, kokios yra ištikusios daugelį ramių katalikų sodybų. Taip antai Fut-Su mieste ir jo apylinkėse išėjusios sukurstyti stabmeldžių minios baisiai apiplėšė ir sudegino visą eilę kat. bažnyčių ir našlaičių prieglaudų. Taip, pavyzdžiui, tik iš vienos šv. Domininko seserų prieglaudos buvo išplėšta 300 vaikučių, kurių dauguma tuojau buvo išžudyta, arba gatvėje po 3 dolerius pardavinėjami netikusloms istaigoms. Kitose bažnyčiose vėl be pasigailėjimo buvo griaujami altoriai ir daužomos dailiausios šventųjų statulos. Kai kuriose vietose buvo net ant vėlavų išrašyta toki žodžiai: „Dabar atėjo laikas išžudyti visus krikščionis Kynuose“!

Šang-Haj'aus baisenybės.

Ypač sunkias dienas teko išgyventi katalikams ir jų ganytojams Šang-Haj'aus mieste, kuriame randasi tarp vieno milijono gyventojų viso labo 20 tūkst. katalikų. Katalikai čia yra pasiskirstę į 5 parapijas. 1842 metais šiame mieste Tėvai Jėzuitai įkūrė katalikų universitetą, vardu „Aušra“, o netoli paties Šang Haj'aus, Ci-ka-wei miestelyje, buvo įsteigta didžiulė Tėvų Jėzuitų gimnazija, kurioje paskutiniu laiku mokėsi net 550 moksleivių. Bet to čia dar buvo Mokytojų Seminarija ir išgarsėjusi Tėvų Jėzuitų astronomijos observatorija žvaigždėms tyrinėti. Ir ot, šių metų kovo mėnesio pabaigoje Šang-Haj'aus apylinkėn įsiveržė tų sukilėlių gaujos. Dieną ir naktį staugė padangėje granatos, langai byrėjo nuo šūvių. Gaisrų liepsnos ir dūmų stulpai visose pusėse kilo aukštyn. Greitu laiku 3600 šeimynų liko be pastoglių.

Kur pavojus didžiausias, ten Dievas arčiausias.

Bet gal visų sunkiausias dienas čia teko iškentėti prancūzų seserims su savo mylimaisiais Kynų vaikučiais, kurie buvo pavesti jų globai. Jų prieglauda radosi kaip tik tame Šang-Haj'aus priemiestyje, kuriame ėjo ašaklausios kovos. 152 mergaitės ir 130 berniukų buvo tų vienuolių prieglaudoje. Ir štai pirmadienį, kovo 21 dieną, po pietų granatos pradėjo lėkti į šoninį jų prieglaudos namą, kuriame buvo mergaičių mokykla. Seserys tai pastebėjusios kuo greičiausiai išsivedė visas mergaites į kitą namų dalį ir visos suklauptos drauge su savo auklėtinėmis visą naktį išbudėjo ant kelių ir meldėsi. Mažesnieji vaikučiai, kurių daugelis vos tik vienerių metų tebuvo, išvargę sumigo. O miesto gatvėse tuo tarpu slantė įnirtusios kovos, be paliovos tratėjo šūviai, plyšo granatos, dejavo ir klykė mirštantieji. Aplinkui šimtai namų liepsnojo... Trys granatos patalkė ir į seserų koplytelę, kurioje jos susirinkusios meldėsi. Ir tikra Dievo meilė, kad nė viena tų granatų neplyšo. Iš viršaus ėmė kristi į besimeldžiančiųjų seserų tarpą plytos ir akmenys. Ir tik stačiai rodėsi stebūklas buvo, kad nė viena tų seselių ir našlaičių nebuvo sužeista! Seserys, kurios tik išdrįso veržtis laukan pagalbos ieškotų, buvo sutiktos šautuvų kulkomis.

Rytojau dieną pavojus dar labiau padidėjo. Įvairiose šios įstaigos dalyse kilo gaisras. Tada jau viena jauna seselė, pasivedusi gailėstingajai Dievo Apvaizdai, nutarė atlikti nepaprastai drąsų žygį. Ji surinko 12 pačių mažiausių vaikučių, pasiėmė du ant savo rankų, o kitus paėmė ant rankų keletas kitų savanorių mergaičių; tuo tarpu kaip kiti, kurie vos tik begalėjo paeiti tvirtai įsikabino į savo globėjų drabužius. Ir štai toji pasišventusi vienuolė, pasiryžusi net savo gyvybę paaukoti Kristui už savo nekaltuosius auklėtinius drąsiai išėjo į gatvę ir ėmė skubintis į tą kraštą, kur ji žinojo esant tvirtai apsaugotą sveiktaukų koloniją. Bet vos tik nuo stogų ją užmatė stabmeldžių kareiviai, kaip tuč tuojau pasipylė kulky lytus į beginklį būrelį. Bet toji kilnioji sesuo vien tik Dievuje viltį padėjusi drąsiai skubėjo pirmyn su savo našlaičiais. Ir nuostabu, jog kulkos nė vieno jų nesuželdė, išskyrus vieną seną prieglaudos tarnaitę, kuri pati niekeno nesiklausus išbėgo paskui

tą būrelį iš namų. Bet vos tik ji kelis žingsnius atsitolino nuo namų, kaip kulkos sužeista ji tuoju sugriuvo ant žemės. Dar vienas kynletis šoko iš namų jau padėti, bet ir jis buvo šūvlių mirtinai parblokęs. Tuo tarpu anas nepaprastas būrelis, nuolatos besimeldamas vis ėjo ir ėjo per ištuštėjusias ir granatų išardytas gatves, kol pagaliau laimingai pasiekė tvirtai apsaugotą svetimšalių koloniją!

O pačioje prieglaudoje gaisras vis labyn ir labyn plėtojosi, apimdamas naujas namų dalis. Visą naikinantis gaisras sparčiais žingsniais artinosi prie likusiųjų seserų ir našlaičių. Jos susispietė į patį paskutinį namų kampelį ir nežinojo nė ką bedaryti. Tik štai staiga vėjas pradėjo pušti į kitą pusę ir pats gaisras netrukus ėmė mažėti. Bet tuoju seserų patyrė dar liūdnę žinią: sukilėliai esą nusprendę visų smarkumu pulsti šią prieglaudą ir ją taip sulyginti su žeme, kad nė akmuo ant akmens joje nepaliktų!.. Tai buvo jau tikrai panašu į nelaimingojo Jobo nelaimes!

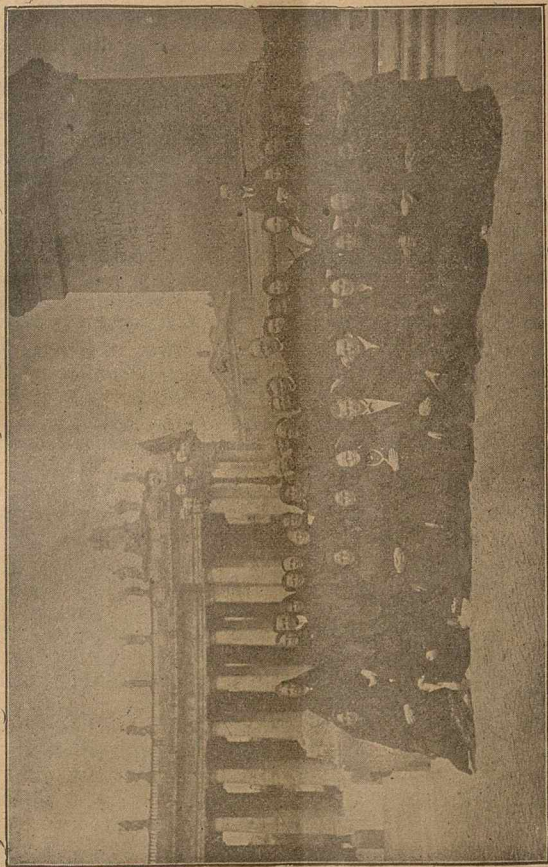
Dabar jau visos seserų pasiryžo nė minutėlės ilgiau nedelsdamos kuo greičiausiai apieisti namus ir žūt būt su visais savo vaikučiais prasimušti iki svetimšalių kolonijos!.. Tuo tarpu visai netikėtai ties durimis pasirodė nepaprasto didumo asmuo. Jo plaukai buvo suveltai, visos rankos ir drabužiai apdraskyti... Tai buvo katalikų misijonierius Tėvas Žakino (Jacquinot). Jisai su nepaprasta jėga ir pasiryžimu drąsiai prasiskyrė savo rankomis kelią per išėjusią kynlečių minią ir čia atsiskubino gelbėti nelaimingųjų vaikučių. Ir dabar, jam vadovaujant visas būrys vaikučių ir seserų, garsiai meldamiesi, skubėjo į svetimšalių vietą. Ir nors dabar įtužę kynlečiai vėl šaudė į juos be jokio žmoniškumo, tačiau Dievo Apvaizda ir šį kartą savo nematoma galybe apgynė savo mylimą ištikimųjų tarnaičių būrelį. Tokiu būdu visa prieglauda laimingai pasiekė savo paskyrimo vietą ir dabar nežino nė kaip atsidėkoti savo Viešpačiui.

Lietuvos maldininkai pas Šv. Tėvą.

Šių metų birželio 17 dieną iš Lietuvos iškeliavo 36 maldininkai Italijon, kad ten Paduos, Lioreto, Asyžiaus ir Romos šventovėse, galėtų atsigalvinti savo širdis naujų pasiryžimų jėga. Maldininkams vadovavo Tėvas Pranciškus Bizauskas, O. Fr. M.

Ypač didelio įspūdžio visiems mūsų maldininkams padarė jų atsilankymas Romoje pas Šv. Tėvą. Birželio mėn 28 dieną lygiai 12 val. jau visi Lietuvos maldininkai susirinko ties milžiniškąja Šv. Petro bazilika prie pat Šv. Tėvo rūmų, Vatikano. Visos maldininkės, apsitaisiusios tretininkių drabužiais, darė ypatingai rimto įspūdžio. Anot Tėvo Pranciškaus ir kitų maldininkų pranešimo, 12, 30 val. jau visi maldininkai buvo Vatikane. Čia mūsų akis stebina neapsakomai gražiais paveikslais išpuoštos salės ir įvairiaspalviais rūbais mirgančioji Šv. Tėvo garbės sargyba. Šv. Tėvo tarnų vedami, mes rimtai žingsniavome per kelias pulkias sales, žėrinčias auksu ir brangiais paveikslais.

Įvairūs maldininkų būreliai su šventu pavydu žlūrėjo į mus, matydami, kaip mes buvome vedami pro jų tarpą į pačią pirmutinę salę, kame pirmiausiai turėjo pasirodyti Šv. Tėvas. Net iš paties Aigipto tą dieną atsilankiusieji Aleksandrijos mokslininkai turėjo pasilikti užpakalyje

Lietuvos maldininkai Romoje.

mūsų. Pagaliau mes apsistojoje ypatingai gražioje, mums paskirtoje, vietoje. Visi sustojome ratu ir kreipėme savo žvilgsnius į atviras duris, laukdami jose pasirodant To, prieš kurį liankiasi visas katalikų pasaulis. Lauklame, bet tas laukimas mums nenuobodus; juk tokioje nuotakoje mes galėtume ir norėtume ilgai, ilgai išbūti, nes štai tuojau mes

turėsime laimės išvysti patį Šventąjį Tėvą, Regimąją Katalikų Bažnyčios Galvą.

Saiga sutvyska išsiriškiavusios garbės sargybos kardai ir duryse pasirodo baltas rūbais apsitašęs asmuo, lydimas savo artimiausių palydovų. Tai buvo Šv. Tėvas. Mes suklaupiame Šv. Tėvas, maloniai pasikvietęs prie savęs Tėvą Pranciškų, ėjo drauge su juo prie klekvieno Lietuvos maldininko-ės ir su tikrai tėvišku širdingumu sveikinosi su klekvienu, duodamas pabučiuoti savo ranką. Priėjęs prie paskutinės maldininkės, Jo Šventenybė priėmė iš jos rankų Lietuvos juostų albumą, kuris buvo Lietuvos tretininkų skirlamas Šv. Tėvui. Kartu su šiuo albumu dar buvo atskirai įteiktos ir gražios tautinės juostos Kupiškio ir Pakruojaus tretininkų vardu. Šv. Tėvas, nuoširdžiai padėkojęs už atvežtąsias dovanėles, maždaug šitaip prabilo į mūsų maldininkus: „Mes širdingai sveikiname šią Lietuvos tretininkų delegaciją, atvykusią pagerbti Šv. Petro Sosto ir pasimelsti prie jo karsto. Mes džiaugiamės matydami jus taip klusnius ir ištikimus Mums, kaipo Katalikų Bažnyčios Galvai, kad jūs nepabūgote nė tokios ilgos ir vargingos kelionės, jog dar—be pagerbimo šv. Pranciškaus karsto—atvykote ir Mums parodyti savo ištikimybę ir atsidavimą. Mes patys lankėmės Lietuvoje, buvome Kaune ir pažinome lietuvius, stebėdamiesi jūsų dvasia ir pamaldumu. Jūs esate Marijos vaikai, nes jūsų šalelė yra Marijos šalimi. Taigi sveikiname jus ir iš visos širdies teikiame jums savo apaštališkąjį palaiminimą. Mes laiminame ne tik jus ir tuos pamaldumo ženklus—devocionalijas, kurias su savimi turite, bet ir jūsų namišklus, gimines, visus tuos, kuriuos jūs turite savo širdyse ir mintyse, jūsų namelius, kaimus, miestus ir pagaliau visą Lietuvą“.

Tėvui Pranciškui pakartojant lietuviškai Šv. Tėvo žodžius, daugelio maldininkų akyse sublizga nepaprasto džiaugsmo ašaros... Štai jau šv. Tėvas laimina, iškeldamas savo garbingąją ranką, o mes palenkiame savo galvas, reikšdami Jam savo tikrą pagarbą.

Greitai perėjo Šv. Tėvas per kitas maldininkų sales ir jau netrukus nušvitusiais veidais mes buvome iškilingai palydėti pro kitų maldininkų tarpą iš Vatikano rūmų. Tokiu būdu Šv. Tėvas dar kartą parodė lietuvių tautai savo didelį palankumą!.. Tuojau išėjo į Šv. Petro alkštę prie aukštojo obelisko (akmeninio stulpo) mes visi nusifotografavome.

Liepos mėn. 10 dieną jau buvome Lietuvoje.

Kaip „Žvaigždės“ Redakcijai tenka patirti, tai ši lietuvių audienclija pas Šv. Tėvą padarė labai malonaus įspūdžio visiems Šv. Tėvo palydovams, o visa ellė kat. laikraščių Italijoje, Vokletijoje ir kitose šalyse su pasigėrėjimu minėjo šį Lietuvos maldininkų atsilankymą. Gaila, kad mūsų laikraščiai per maža apie tai tepranešė.

*

Prabėgs gyvenimas, kaip vėjas,
Nuskins kaip lapą jį mirtis.
Gailėsies klaidą pastebėjęs,
Bet darbo laikas nebegrįž.

L. B.

Iš katalikų pasaulio.

Džiaugsminga naujiena iš Lietuvos padangės.

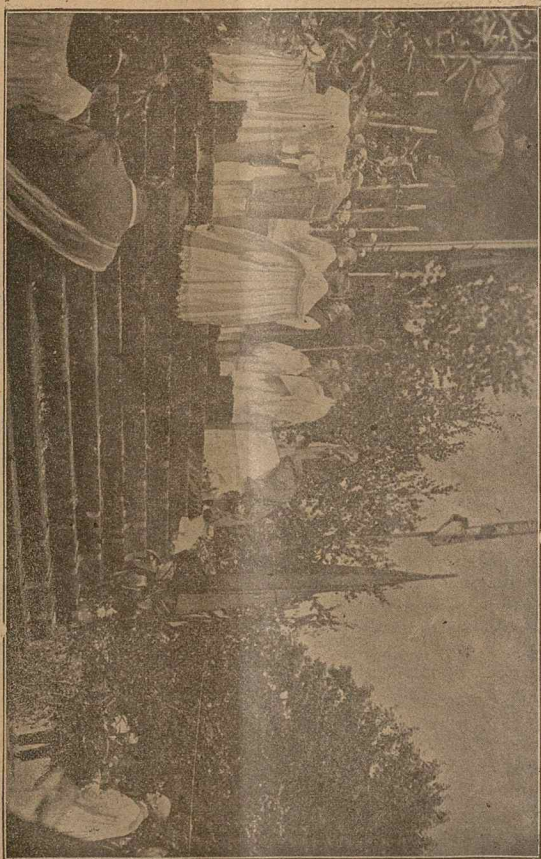
Nuo šių metų birželio 30 d. iki liepos mėn. 2 dienos Kaune įvyko šeštasis iš eilės Lietuvos Katalikų Kongresas. Šio reikšmingo kongreso dalyviai, rimtai apsvaistę pačius svarbiuosius Lietuvos katalikų reikalus ir rūpesčius, tarp kitų dalykų nutarė ir Lietuvoje pradėti ruošti didžiulius Eucharistinius Kongresus. Tuo tikslu ir vyriausioji Kat. Veikimo Centro Valdyba apsiėmė pati tvarkyti, arba sudaryti ypatingą Komitetą iš labiausiai pasižymėjusių kat. veikėjų tiems kongresams ruošti. Šv. Tėvas atsiuntė šiam kongresui širdingą sveikinimo telegramą su savo apaštališkuoju palaiminimu ir linkėjo, kad Lietuvos katalikai ir toliau bendradarbiaudami išvien su savo vyskupais tęstų tą kilnų krikščioniškąjį veikimą, kurį yra užsibrėžęs Liet. Kat. Veikimo Centras. Kongrese tarp kitų aukštų svečių dalyvavo ir Jų Ekscelencijos p. Respublikos Prezidentas, ponas Švietimo ir Teisingumo o jame pirmininkavo J. E. Arkivysk.-Metropolitas J. Skvireckas, Apašt. Sosto atstovas—Mons A. Faidutti, vysk. Reiny, kan. Tumas ir kiti. Todėl reikia tikėtis, kad jau nuo šiol ir visi Lietuvos katalikai pradės labiau atsibusti ir gyviau imsis, ypač ruošdami Eucharistinius Kongresus Lietuvoje, gaivinti mūsų šalę, skleisdami joje Kristaus Karalystę.

Didžiosios Lietuvos kat. jaunimo suaktyvės.

Šiomet suėjo lygiai 15 metų nuo to laiko, kaip įsikūrė didžiausioji Lietuvos kat. jaunimo draugija „Pavasaris“. Del tos priežasties šių metų liepos 2—4 dienomis Kaune buvo suruoštas milžiniškas „Pavasarininkų“ kongresas. Iš visų Lietuvos kampelių suvažiavo apie 12 tūkst. kilniausiojo Lietuvos jaunimo. Ypač įspūdingos buvo jų pamaldos liepos 3 dieną, kada jie pasiskirstė į Katedros, Tėv. Jėzuitų ir kitas Kauno bažnyčias būriais ejo prie Švenč. Sakramento ir paskul garsiai pasižadėjo kuo ištikimiausiai sekti Kat. Bažnyčios ir savo Sąjungos nurodymais. Tą pačią dieną 10 val. ryto visa toji „Pavasarininkų“ armija, drauge su savo vadais, Lietuvos Prezidentu ir aukštaisiais svečiais iš Lietuvos, Amerikos ir Vokietijos, gražiai išstrikiavo Rotušės Aikštėje prieš rūpestingai išpuoštą altorių. Ore plevėsavo šimtai vėliavų. Tūkstantinės žmonių minlos susirinko žiūrėti jų nepaprastų iškilmių. Jo Eksc. Arkiv. J. Skvireckas laikė iškilmingas šv. Mišias. Pamaldų metu giedojo gražiai išlavintas Telšių choras ir grojo jų orkestras. Ypač malonu ir jauku buvo matyti, kada laike pakylėjimo prieš Švenč. Eucharistijos auką visas vėliavų miškas nusilenkė prieš altorių ir visi suklaupę atidavė pagarbą mūsų Eucharistiniam Karaliui..

Iš gana patikimų šaltinių tenka patirti, jog netolimoje ateityje mūsų kilnieji pavasarininkai žada pasidalinę į atskirus vaikų ir mergaičių skyrius, dar gražiau išplėtoti savo tarpe eucharistinį judėjimą, kovoti prieš nepadorias moterų madas raginant grįžti prie tautinių rūbų, prlešintis netikusiems jaunimo pasilinksminimams.

Jo Eksc. Arkiv. Skvirėckas kongreso metu laiko šv. Mišias po grynų dangum.

Dar gyviau iškėlė reikalą dvasinio atsinaujinimo mūsų kat mokslėivija per savo reorganizacinį (persitvarkymo) susivažiavimą Palangoje šių metų liepos mėn. pradžioje.

Dieve, laimink mūsų katalikiškojo jaunimo žygius!

Katalikų persekiojimai Meksikoje.

„Žvalgždės“ Redakcija vėl gavo iš Meksikos pluoštą žinių apie ten besitęsiančius katalikų persekiojimus. Čia ir paduodame keletą ištraukų iš to pranešimo:

Visa Gvanajuato apskritis pasipiktino del vieno paprasto pasauliečio nužudymo, kurs, rodos, vadinosi Rapolas Chovel. Jis aprūpindavo vieną apskrities miesto, Leon'o, bažnyčią. Kareiviai sugavo jį pasislėpusį batsiuvio Juan'o Chagoll'os namuose. Tuojau juodu pristatė į Leon'ą ir ten juos slaptai nužudė. Chovel'is kaltinamas esąs kunigas, o Chagolla jį paslėpęs.

Chagollos žmona, 8 vaikų motina, kurios vyras buvo vienintelis gyvenimo ramstis, pasodinta kalėjiman buvo del to, kad ji, atėjusi pas generolą Daniel Sanchez, jam skundėsi ir pranešė, kad Chovel nesąs kunigas. Bet tuodu jau buvo nužudytu ir valdžia, pasodindama moteriskę kalėjiman, manė paslėpti tą dalyką.

Kunigų žudynės.

Vienose laidotuvėse numirėlį per vėlai nunešė į kapines. Tą patį vakarą jo nebelaidojo. Vienas gimlinietis pasiliko saugoti jo kūno. Kiti, rodos, buvo išsiskirstę, norėdami surasti bent kokį kunigą. Staiga naktį jį išgazdino keletas šūvių. Kitą rytą budėtojas paklausė kapinių sargo, ką tie šūviai reikštų. Šis jam atsakė:

— Eik, Tamsta ir pats pasižiūrėk! Bet, jeigu, dar Tamstai gyvenimas miela, žiūrėk, kad niekam apie tai nesakytum!.. Ir sa-gas parodė jam įvairių kunigų kūnus, kurie tą naktį buvo nušauti ir pridūrė, jog kitomis naktimis tas pats atsitinka..

Gvadalar'oje kunigą Sabą Reyes apipylė benzinu ir gyvą sudegino.

Kankiniai už išpažinties paslaptį.

Vieną dieną Lacatec'oje Tėvas Correa nešė ligonliui paskutinę šv. Komuniją. Tačiau nežlūrint didžiausio atsargumo, užklupo jį būrys kareivių. Tyčiodamies iš jo, kareiviai norėjo atimti ir išniekinti šv. Sakramentą.

— Galite jūs mane žudyti! — sušuko kunigas — bet tokio šventenybės išniekinimo aš niekuomet nepakęsiu!.. Ir greitai atšokęs keletą žingsnių atgal, jis suvalgė šv. Ostiją.

Kareiviai dūkdami metėsi prie kunigo ir žiauriai jį niekindami nusivedė pas savo vadą.

— Pirmiausia,—pasakė Jam vadas, — išklausk išpažinčių šitų maištininkų, kuriuos aš tuojau sušaudysiu, tada ir su tavimi galėsi me pasikalbėti...

Kunigas, mielai atliko šią pareigą ir drąsino sugautuosius katalikus. Tačiau vos tik belaisviai suskubo atlikti išpažintį, kaip vadas tuojau kreipėsi prie kunigo:

— Tuč tuojau ant vietos man turi pasakyti, ką tau šie žmonės kalbėjo!..

— Niekuomet!—griežtai atsakė kunigas.

— Kaip tai? Niekuomet! Šaukė vadas. Jei dar nepasakysi, tai tuojau liepsiu tave, kaip šunį sušaudyti!

— Daryk, Tamsta, ką nori! Tačiau žinok, kad joks kunigas nelaužys išpažinties paslapčių. Ir aš esu pasirengęs mirti!

Iš nepaprasto įtužimo vadas tuojau įsakė sušaudyti tą kilnų kunigą ir jau netrukus jo nekaltu krauju pasruvo nelaimingoji Meksikos žemelė...

Kunigai gyvi laidojami.

Kapinių „Panteon de Dolores“ duobkasio draugai pasakoja, kad šis pamišęs, laidodamas 17 kunigų. Sugautus juos nuvežė į Panteon de Dolores ir ant duobės krašto sušaudė. Kai kurie jų dar nebuvo mirtinai nušauti, bet sužvėrėjęs kareivių vadas įsakė duobkasiui ir tuos gyvuosius kunigus užkasti į žemę. Išpldęs tą balsų įsakymą, duobkasys išėjo iš proto ir dabar randasi pamišėlių namuose Castaned'oje. Keturi kiti kunigai susilaukė to paties likimo ir buvo taip pat gyvi palaidoti. Šie baisūs darbai valdžios yra labai slepiami ir net kiekvieną tokių baisenybių tyrinėjimą ji visuomet stengiasi nustumti.

Kūdikiai — kankiniai.

Laike Arand'o apgulimo kareiviai sučiupo ten pasilikusį 13 metų berniuką. Nustebę jo ramumu ir drąsa, liepė jam eiti drauge ir norėjo jį išsivesti su savim. Tačiau berniukas stvėrėsi savo ražančių ir ant krūtinės kabantį kryžių, ir griežtai atsakė:

— Jūs kovojate dėl žmogaus, aš gi kovoju dėl Dievo! Tegyvuoja Kristus, Karalius! Vos tik suskubo jis tuos žodžius ištarti, kaip tuojau keletos kulkų pervertas jis sugriuvo ant žemės.

Parras'e kareiviai suėmė 5 Meksikos katalikiškos jaunuomenės sąjungos narius, kurie yra panašūs į mūsų „pavasarininkus“. Vedant juos sušaudymo vleton vienas kareivių pastebėjo, kad belaisvių tarpe randasi ir vienas jaunuolis, kuris vos 15 metų teturėjo. Pagailo jo kareiviui ir šis ryžosi bent jį išgelbėti. Todel ir pasiuntė jį miestan mažais reikalais, duodamas jam progos pabėgti. Bet kaip jis nustebė, nužudymo akimirksnyje išvydęs grįžtantį berniuką ir stojantį šalia kitų. Kareivis nustebęs klausia jo:

— Argi tu nepastebėjai, kad aš tave miestan siunčiau tavo gyvybei išgelbėti?

— Žinoma, atsakė, jaunasai karžygys—bet jeigu mano draugai privalo mirti vien dėl to, kad jie yra katalikai, tai juk ir aš esu lygiai kaltas, kaip ir jie, todėl ir lyglu likimu noriu su jais pasidalinti..

Taip mirė tie penki jauni draugai-kankiniai, šaukdam: „Tegyvuoja Kristus Karalius!..“

Jėzaus darbininko garbei šventė.

Iki šiam laikui jau 33 kardinolai ir apie 550 vyskupų pasirašė prašymą įvesti Jėzaus darbininko garbei šventę. Neseniai šio sumanymo autorius vienos Ženevos parapijos klebonas įteikė šv. Tėvui kalbamą dokumentą su Ryckholto dominikonų paruoštu liturginiu mišų tekstu.

Maldos Apaštalavimo intencijos atskiroms rugsėjo mėnesio dienoms.

1. Šv. Eugidijus. Kād mūsų moksleiviai dažniau eitų prie šv. Komunijos.

2. Pirmasis mėn. penktadienis. Už visus, kurie platina pamaldumą į Švent. Jėzaus Širdį.

3. Šv. Sabina. Kad žmonės kiekvieną darbą atliktų gera intencija. Pamaldavimas šv. Jėzaus Širdies už mūsų nuodėmes.

4. XII sekm. po Sekminių. Kad visi, jauni ir seni būrais artintųsi prie Švent. Sakramento.

5. Šv. Laurinas. Rūpestingas kūdikių auklėjimas katalikiškoje dvasioje. Kad mūsų jaunimas narsiai kovotų prieš piktosios dvasios pinkles.

6. Šv. Zakarijus. Kad kuo daugiausia žmonių susilauktų laimingos mirties.

7. Šv. Regina. Kad sušvelnėtų Lietuvoje artimo meilė

8. Šv. Panos Marijos Užgimimas. Pamaldumas į Nekaltai Pradėtą šv. Panelę.

9. Šv. Petras Klaveras iš Jėzaus Draugijos. Už misijas stabmeldžių šalyse.

10. Šv. Mikalojus iš Tolentino. Kad mūsų kunigai ištikimai vykdytų savo apaštališkąjį pašaukimą.

11. XIII sekm. po Sekm. Kad visos Lietuvos jaunimas būtų gerai auklėjamas šeimynose, draugijose ir mokylose.

12. Šv. Gvidonas. Kad Dievas pagelbėtų susikrimtusios sieloms.

13. Šv. Notburga. Kova prieš nepadorias madas.

14. Šv. Kryžiaus Paaukštinimas. Kad katalikai dažniau sau prisimintų amžinąjį gyvenimą

15. Šv. Nikodemus. Dėkojimas Dievui už visas Jo mums suteiktas (geradarybes) dovanas.

16. Šv. Kornelijus. Kad visi pamiltų šv. Jėzaus Širdį.

17. Šv. Pranciškaus Žaldos. Kad Lietuvos tretininkai uoliai sektų šv. Pranciškaus dorybėmis.

18. XIV sekm. po Sekm. Kad į kiekvieną kat. šeimyną pareitų bent vienas geras kat. laikraštis.

19. Šv. Konstancija. Kad sumažėtų didmiesčiuose įvairios nedorybės.

20. Šv. Bernardas vien. Kad Dievas stiprintų visus misijonierius jų apaštališkuose darbuose.

21. Šv. Matas apašt. Kuo daugiausia pašaukimų į apaštališkąjį luomą.

22. Šv. Tomas Villanova. Kad viešpatautų pasaulyje taika

23. Šv. Linas Popiež. Kad būtų išaukštinta mūsų Motina Bažnyčia.

24. Marija Nelaisvių Užtarytoja. Už persekiojamus katalikus Meksikoje.

25. XV sekm. po Sekm. Už tuos visus, kurie yra praradę šv. tėvų tikėjimą ir patys jo neieško.

26. Šv. Ciprijonas. Už skaistykloje kenčiančias sielas. Kad kuo labiausia paplistų gailėstingumo darbai katalikų tarpe.

27. Šv. Kozmas ir Domijonas. Kad Dievas stiprintų sunkiai kenčiančias širdis.

28. Šv. Vaclovas Kent. Kad žmonės išmokyti kantriai nešti kryžių dėl Kristaus Meilės.

29. Šv. Mykolas Ark. Kad šv. Bažnyčia susilauktų kuo daugiausia karžygių prieš piktąją dvasią

30. Šv. Jeronimas. Kad apsugotų mus Dievas nuo įvairių nelaimių.

Už kiekvieną darbą, kuris yra atliekamas šiomis
intencijomis, M. A. nariai gauna 100 d. atlaidų.

Kasdieninė M. A. narių maldelė rugsėjo mėn.

Dieviškoji Jėzaus Širdie, aš Tau aukoju per nekaltą Marijos Širdį visas mano šios dienos maldas, darbus ir kentėjimus atlyginti už mūsų nuodėmes ir visomis Tavo intencijomis. Ypatingai aukoju juos Tau, kad visi, labiau klausydami savo Motinos Bažnyčios balso, išmoktų gerbti Dievo, Bažnyčios, tėvų ir kitų vyresniųjų valdžią. Taip pat aukoju ir toms intencijomis, kurias šiai dienai yra paskirtos.

Maldos Apaštalavimo nariai gauna visuotinius atlydus 1) vieną kurį mėnesio penktadienį, 2) Mėnesio globėjo dieną, 3) laike kiekvienos Permaldavimo Komunijos, nors ji ir kasdien būtų prilydinėjama ir 4) dar vieną mėnesio dieną, kurią pats M. A. narys gali laisvu noru pasiskirti.

Redakcijai atsiųstos knygos.

1. Dr. Linus Bopp: „Das Jugendalter und Sein Sinn“ (Jaunimo amžis ir jo prasmė) Freiburg i. Br. 1927 m. Herder-verl. 3 laida 364 psl. Kaina 7½ m.

Pedagogika šiais laikais pergyvena kraštutinumų laikus. Prie jaunuošenės auklėjimo veržiasi įvairių nuomonių ir pasaulėžiūrų auklėtojai: pradedant šaltu realizmu ir baigiant net debesimis slekiančiu idealizmu iki galų gale prieina prie nesamonių ir nebežino, ką toliau su jaunuomene daryti. Ši knyga ir stoja prieš išnaudojamą nepatyrusį jaunuolį (ie) ir labai tiksliai nurodo ribas, kad be reikalo neeksvotų energijos, bet iš karto pradėtų protinę ir dorą gyvenimą. Čia duoda gražių žinių apie jaunuolio (lės) besivystantį organizmą, ypač atkreipia dėmesio į lytinį brendimą, į pasaulio rinkimąsi į pasaulėžiūras ir dorovės nusistatymą. Iškeliama nepaprasta jaunuolio (lės) dvasinė vertė, atsižiūrint ypač į jo (jos) karališką valią ir nurodant praktiškai, kaip išsilaikyti pusiausviroj tarp realizmo ir nepažaboto idealizmo. Ji patartina išsityti visiems jaunuošenės auklėtojams, kapelionams, tėvams ir patiems jaunuoliams.

2. P. Runkel S. J., „Jungmannen—Wort aus Jungmannen—Herz“ (Vyriškas žodis iš vyriškos širdies) 1927 m. 72 psl. Verlag des Johannesbundes, Leutesdorf am Rhein. Šioje knygelėje T. Runkel S. J., didelio jaunuošenės mylėtojo, čia trumpai paduota gražiausių pastabų, kaip reiktų gyventi, kad likus nekaltu jaunuoliu (ie). Ypač ragina prie trijų dalykų: pamylėti rekolekcijas, dažną komuniją ir šv. Aloyzo sekmadienius.*)

3. Von einem Strafanstaltspfarrer: „Gott hinter Kerkermauern“ (Dievas už kalėjimo sienų). Verl. d. Johannes bundes Leutesdorf a/Rh. 1927 80 psl. Iš šios knygelės galėsi pažinti didelę Dievo meilę ir gailingumą, kurį rodo atskirtiems ir žmonijos paneikintiems kaliniams.

4. Thiel Johannes, Strupp. „Ein Märchenbuch mit lustigen Bildern und Versen.“ (64 psl.) Freiburg i. Br. 1927 m. Herder kain. 4,20 m.

Pasakų knyga paveiksluose. Net 228 paveikslai puošia jos puslapius. Ši knyga gali prajuokinti, nors, rodos, ir iš 100 litų sukirstum, kad nesijuoksi.

5. Ištisų metų: „Šventųjų gyvenimai“ antras papild. leid. 1 dalis. Kaunas—1927 m. Šv. Kaz. leidinys. Jei nori pamatyti Kristų įgyvendintą savo šventuosiuose, skaitky šią knygą. Čia matysi, kaip vienas Jį seka kaip pavargėlį, kitas kaip Karalių, trečias kaip tarnaujantį pavargėliams, ketvirtas kaip išvarinėjantį iš bažnyčios parduodančius perkančius; vieni stoja į Kristaus kareivius ir eina net kranjo lieti už savo vadą, kiti vėl užsidaro vienuolyne ir čia, lyg kokiam Nazarete, tyliai tirpsta

*) Šv. Aloyzo sekmadienių knygelė jau yra ir lietuvių kalboje vardu: „Aukštyn“

Kristaus melleje. Knygelė pilna gražių paveikslų. O, kad ši knygelė susilauktų į savo puslapius kada nors ir Tavo paveikslą, spindintį nežemiška šviesa!

J. Gobis. „Dechristianizuotas žmogaus siela dailiosios literatūros šviesoje“ „Žinijos“ leidinys, Kaunas 1927 52 psl. kaina 1 lit. 20 ct.

Šios knygelės vertė ir nauda ypač mūsų atšalimo laikais milžiniška. Paklauskime, ką sako įžymus mūsų psichologas universiteto prof. vysk. Reinys savo pratartyje į šią knygelę, kurį patalpinta pirmuose šios knygelės puslapiuose: „Senai jau laikas atsipeikėti ir pajusti balsų dechristianizacijos pavojų tiek Bažnyčiai, tiek Tautai. Kaip atrodo dechristianizuoto žmogaus ideologija, siela, mums ją rodo nors ir stambiais bruožais piešiamą p. J. Gobis šlame veikalėlyje. Autoriaus platus žmonių sielų pažinimas, daug matyti ir patirtų išgyvenimų, gausi rašytojo energija, platus užsimojimas yra garantija, kad keliamuoju klausimu bus labai naudinga čia m'nimas veikalėlis pasiskaityti ir jo negrinėjamu klausimu pagalvoti“.

4. Pesch S. J. „Krikščioniškas solidarizmas“. Vertė J. K. „Žinijos“ leidinys. Kaunas, 1927 m. 32 psl. Kaina 1 lit.

St. Nacevičius. „Daržovių atmaina“. „Žinijos“ leidinys. Kaunas, 1927 m. 29 psl. Kaina 1 lit.

PRADĖK ŠIANDIEN TAUPYT.

Taupumas padaro žmogų turtingu. Iš kiekvienos savo algos tam tikrą dalį padėk indėlių sąskaiton. Tos sumos nors mažos, nuostabiai auga. Prie jų dar prisideda nuošimčiai. Ne iš to, ką uždirbame, bet iš to, ką sutaupome liksime turtingais. Tamstos sudėti pinigai indėlių sąskaiton **Lietuvos Tarptautiniame Banke** uždirbs Tamstai 12 nuoš. metams.

Sąskaitą galima pradėti padedant 10 litų.

Lietuvos Tarptautinis Bankas

saugi vieta pinigams.

Laisvės Alėja 31, Kaune. Skyrius Skuode.

Geriausiai aprūpinsi save ir vaikus pasidėdamas pinigus OKIO BANKE. Turtas penkiolika milijonų litų. Moka aukštus nuošimčius. OKIO BANKĄ rasi apskrities mieste.

Kilnūsiai Skaitytojai! Jei nori į Lietuvos Šeimynas įnešti daugiau krikščioniškos meilės ir šviesos, tai atsiderę apaštalauk, platindamas mėnesinį Švenč. Jėzaus Širdies laikraštį „Žvaigždė“!

Malonūs Skaitytojai ir Gerb. Skaitytoja!

Jau Tamstą be abejo esi pastebėjęs, jog visi M. A. nariai Lietuvoje kiekvieno mėnesio trečią sekmadienį pašvenčia visas savo maldas ir dvasios aukas Švenč. Jėzaus Širdžiai, trokšdami išmesti, kad į kiekvieną Lietuvos šeimyną pareitų bent vienas geras katalikiškas laikraštis.

Todel ir kiekvienas kilnus „Žvaigždės“ Skaitytojas—ja, gerai supratęs katalikiškų laikraščių svarbą ir trokšdamas per juos labiau išplatinti Kristaus karalystę savo apylinkėje, — tol nenurims, kol jis nesuras kasmet bent trijų asmenų, kurie užsisakytų mėnesinį Švenč. Jėzaus Širdžiai pašvenstą laikraštį

„ŽVAIGŽDĖ“

O jau kiekvienas „Žvaigždės“ Skaitytojas ar Skaitytoja, kurie tik jaučia savo širdyje daugiau apaštališkos ugnies, galėtų tapti net mažu kat. spaudos apaštalu savo apylinkėje, kasmet surasdamas bent po 5—10 naujų „Žvaigždės“ skaitytojų. „Žvaigždės“ Redakcija, pagerbdama tokius tylius katalikiškos spaudos karžygius es, slūnčia jiems ypatingus pasiūlymėjimo bei padėkos laiškus su visais Jėzaus Draugijos šventųjų ir palaimintųjų paveikslais.

Ir Tamsta galėtumei lengvai patekti į tas garbingas tyliųjų pasiūventėlių eiles! Juk tai nebūtų taip sunku. Tik, žiūrėkit!

„Žvaigždę“ galima užsisakyti kiekvienu metų laiku. Tat kodel bent dabar nepamėginti?!

„Žvaigždę“ gali užsisakyti ir keli asmens susidėję.

Daug kas gal atsisakinėja užsisakyti kat. laikraštį visiems metams, bet jie mielai sutiktų išsirašyti „Žvaigždę“ pusei metų. Tik reikia jiems apie tai užsiminti, šį tą iš „Žvaigždės“ paskaityti, parodyti ir tiek.

Šitą nepaprastai kilnų ir šventą mūsų Gerb. Skaitytojų ir Rėmėjų apaštalavimą jau teikėsi palaiminti Pats Šventasis Tėvas Pijus XI, mūsų Garbingasai Ganytojas Jo Eksc. Arkivyskupas Metropolitai J. Skvireckas ir a. a. Arkiv. Jurgis Matulevičius, suteikdami visiems „Žvaigždės“ Skaitytojams ir bendradarbiams savo apaštališkąjį palaiminimą.

O „Žvaigždės“ Redakcija iš savo pusės kiekvieną mėnesį laiko šv. Mišias už visą „Žvaigždės“ Skaitytojų Prietelių šeimyną.

„Žvaigždės“ kaina pusei metų—4 lt.; užsieniuose tik pusė dolerio. Visiems metams—dvigubai.

Adresas: „Žvaigždės“ Red. Tėvų Jėzuitų Namai,
Kaunas, Tel. 963 ir 1661.